

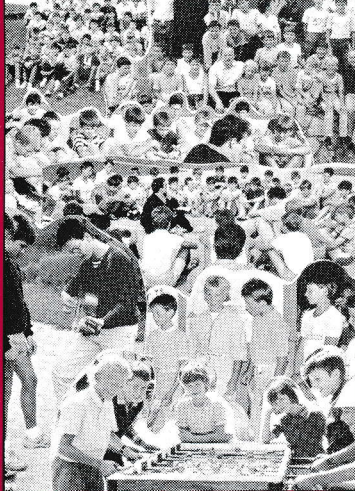
glasilo salezijanske družine

leto 1990

Salezijanski tvestnik

števika

3

Mladi na duhovnih vajah

SALEZIJANSKI VESTNIK
Glasilo salezijanske družine
Izdaja Salezijanski inšpektorat
v Ljubljani

YU ISSN 0353-0477

Uprava: Katehetski center -
Knjižnice, Ljubljana - Rakovnik

Ureja uredniški odbor
Glavni urednik: Tone Ciglar
Odgovarja: dr. Alojzij S. Snoj
Opremil: Bojan Klančar
Tisk: Kratochwill, Ljubljana

Naslov: Salezijanski vestnik
Rakovniška 6, p.p. 4
61108 Ljubljana

Na podlagi mnenja Republiškega
komiteja za kulturo je Salezijanski
vestnik oproščen prometnega davka.

Salezijanski vestnik je ustanovil
sv. Janez Bosko leta 1877. V
slovenskem jeziku izhaja od leta
1904. Po svetu izhaja v 39 izdajah
in v 18 jezikih (letna naklada je
preko 10 milijonov izvodov).

Po zamisli ustanovitelja je Vestnik
vez med člani salezijanske družine.
Izhaja štirikrat letno. Obvešča o
življenju salezijanske družine
doma in po svetu ter posreduje
don Boskovo vzgojno izkušnjo.
Vestnik je don Boskov dar
vsakomur, ki ga želi.

Hvaležni smo za vsak dar, ki nam
pomaga pri kritju stroškov tiskanja.

UREDNIK VAM

Odkar se nismo slišali, se je zgodilo kar veliko stvari. Preživeli smo počitnice, se udeležili spravnih slavic, poromali v Marijina svetišča doma ali drugod. Sedaj smo se s šolarji in mladino zopet podali v novo šolsko in veroučno leto nabiranja znanja, novih izkušenj in velikih pričakovanj. Mnogi mladi so počitniške dni izkoristili tudi za duhovno poglobitev na duhovnih vajah v Želimljem. Prav to je tisto, česar naj ne bi nikdar pozabili, tudi med počitnicami ne: duhovna rast, poglobljanje, zorenje za krščansko in človeško popolnost.

Tudi ta številka Vestnika vam prinaša veliko raznovrstne duhovne hrane. Na nekatere članke naj vas posebej opozorim. Najprej je tu posebna priloga (osem strani), ki je posvečena letošnjim salezijanskim novomašnikom in zlatomašnikom. Slavje nove maše je pri nas zares ljudsko slavlje. Naj nam bo spodbuda za bolj zavzeto molitev za nove duhovne poklice in za dobro krščansko vzgojo v naših družinah.

Med nami v domovini so ta čas kar trije misijonarji: g. Jože Mlinarič (Rwanda), g. Ludvik Zabret in g. Ivan Kešpret (Indija). Na voljo vam ni samo misijonska stran, ampak tudi knjiga V misijonskih brazdah Indije, ki govori o misijonskem delu treh salezijanskih misijonarjev v Indiji: Zabreta, Kešpreta, Bernika. Dobite jo na uredništvu Vestnika. Če želite mladim in starim dati v roke dobro knjigo, jim podarite to; ne bo žal ne vam in ne tistim, ki jim jo boste podarili. Poživi pa naj tudi našo misijonsko zavest in dobrodelnost.

Poklic salezijanskega sotrudnika je življenje praktičnega kristjana, ki hoče biti dejaven v svojem župnijskem občestvu in sicer na način, ki mu pravimo don Boskov, salezijanski. K temu nas spodbuja naš vrhovni predstojnik.

Vabim vas na Rakovnik kar za dve slovesnosti v septembru: najprej za jesenski romarski shod 8. in 9. z osrednjo slovesnostjo v nedeljo ob 14.30. Potem pa za zadnjo nedeljo 30., ko bodo ob 14.30 naši misijonarji obhajali svojo 50-letnico redovnih zaobljub. K slovesnosti povabite tudi svoje prijatelje in znance, ki zaupajo v priprošnjo Marije Pomočnice in svetega Janeza Boska.

In še: veseli smo, če vam je Vestnik všeč! Pišite nam in nam sporočite, kaj bi še radi. Pomislite pa tudi, da bi ga bil vesel morda še kdo. Bodite velikodušni in ga podarite tistim, ki bi ga bili veseli, ali pa jim ga naročite na našem uredništvu.

Naj velja iskrena zahvala za vaše darove, ki jih mnogi tako velikodušno namenjate za vzdrževanje Vestnika in sploh za potrebe salezijanskega poslanstva doma ali v misijonih!

Tone Ciglar

SALEZIJANSKI SOTRUDNIKI

Don Bosko je pri svojem delu za vzgojo mladine hotel združiti vse, ki lahko pri tem delu sodelujejo: duhovnike, redovnike in redovnice, učitelje in tudi druge laike. Leta 1876 je nastalo združenje salezijanskih sodelavcev, ki je na razmah salezijanske družine odločilno vplivalo. Prav sodelavcem se moramo Slovenci zahvaliti, da so veliko storili za prihod salezijancev k nam že 1901, prav tako, da so se do druge svetovne vojne uspešno uveljavili.

Če so v času začetkov in širjenja dela salezijanci potrebovali predvsem materialno pomoč, so sodelavci na tem področju izvrstno delovali; po drugem vatikanskem zboru pa so poklicani še k drugim dejavnostim, predvsem k aktivnemu sodelovanju pri poslanstvu salezijanske družine. V tem smislu so se tudi pravila za delo in organiziranost sodelavcev prilagodila. V združenje salezijanskih sodelavcev se zbirajo vsi tisti, ki se čutijo don Boskove prijatelje in tisti, ki so voljni v don Boskovem duhu delovati kjerkoli v Cerkvi, še posebej pa med mladimi.

Pravila za delo in organiziranost dajejo močan poudarek delovanju sodelavcev na raznih področjih župnijskega občestva; tako lahko vsak sodelavec najde sebi ustrezno pastoralno delo. Salezijanski sodelavec naj bi bil povsod dober in aktiven sodelavec. Da bi pa mogel biti tak, mora sam duhovno rasti ob molitvi, evharistiji, duhovnem vodstvu in spoznavanju don Boskovega življenja in dela. Zato se sodelavci zbiramo v posebej organiziranih skupinah in na duhovnih vajah; tisti, ki še posebej čutijo poklic sodelavca, Bogu obljubijo vztrajnost v delovanju kot salezijanski sodelavci. V Sloveniji je še veliko salezijanskih sodelavcev iz predvojnih časov, nekaj pa je tudi takih, ki so postali v zadnjem času, po novih pravilih. Prvi in drugi se čutimo in smo del salezijanske družine, del Cerkve, ki s pomočjo in po priprošnji Marije Pomočnice in don Boskovem duhu dela za boljši in bolj krščanski svet.

Po toliko letih paralize se moramo vsi kristjani, ki se tega zavedamo, organizirati, vsak po svoji karizmi, da bi slovenskemu narodu nadoknadili zamujeno. Naš narod, posebej mladina, je žejen resnice, dobrih zgledov in živega sporočila o smislu življenja! Salezijanski sodelavci lahko pri tem učinkovito delujemo in sodelujemo.

Jože Prhac
koordinator DBS

SALEZIJANCI, VRNITE SE

V zavodu v Veržeju je študiralo 120 do 150 mladeničev. Življenje v zavodu je bilo organizirano sicer vojaško natančno, a vendar neprisiljeno. Zavod je prav gotovo vtisnil pečat kraju. Za takratne čase so salezijanci imeli vzorno urejeno kmetijstvo z ustreznimi stavbami za konjerejo, govedorejo, svinjerejo, perutninarstvo, vinogradništvo, sadjarstvo, vrtnarstvo. Okrog zavoda je bil park z grmičevjem in drevesi, ki so bila redkost za naše kraje. Vzorno so imeli organizirano čebelarstvo in so pripomogli k temu, da se je začelo v teh krajih čebelariti v AZ panjih. Tako se spominja Marijanišča v Veržeju g. Ciril Kosi.

- Vaše otroštvo in stik s salezijanci; kako je bila mladina razpoločena do zavoda?

- Bil sem sin obrtnika, povrh so bili še krizni časi. V šoli in s prijatelji nisem imel problemov, seveda, mnogo tega, kar otroci imajo sedaj, takrat nismo imeli. Vključen sem bil od malega v oratorij. Po petih razredih osnovne šole pa sem za eno leto bil dijak v salezijanskem zavodu. V zavodu so se zbirali po večini vsi mladinci kraja. Organiziranost v zavodu je bila za takratne čase na višku. Na razpolago smo imeli razne športne dejavnosti, kot odbojko, med dvema ognjema, namizni tenis, atletsko progo, pozimi pa drsališče.

- Kako pa je bil organiziran oratorij? In kako življenje v zavodu?

- Vsako nedeljo je bila za oratorijance maša ob 9. uri in večernice ob 14. uri. V posebnih knjigah so s pečatom potrdili obisk. V oratorij so nas pritegovale predvsem športne dejavnosti, potem pevske vaje in dramski nastopi. Ko sem bil

v zavodu, smo vstajali ob 6. uri, ob 7. uri je bila maša, nato zajtrk in učne ure z odmori, po kosilu popoldanski odmor, nato učenje, večerja, večerne molitve in ob 20. uri počitek. Vsak četrtek smo šli na sprehod. Hudo mi je bilo, da tudi na domači brajdi nisem smel odtrgati grozda, ko smo šli mimo.

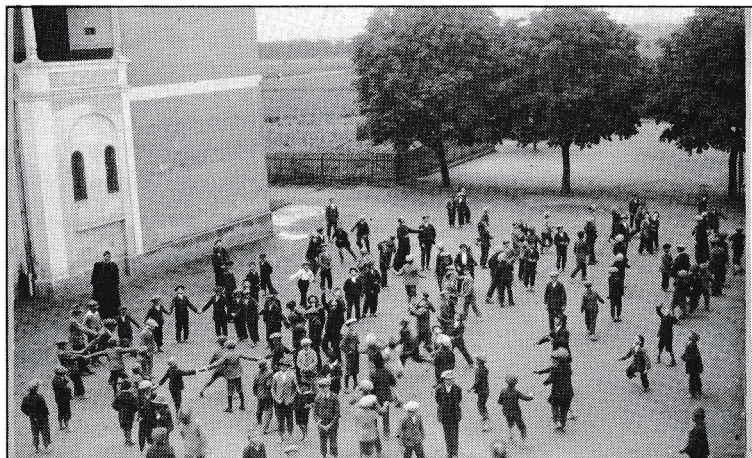
V zavodu je bila organizirana godba na pihala, v kateri so razen gojencev sodelovali tudi možje in deklice. Poleg tega je bil tudi godalni orkester. Za zavod pa so

bile značilne dramske prireditve. V skromni leseni dvorani so se skozi vse leto vrstile razne prireditve, skoraj vsako nedeljo po večernicah. Spominjam se, da so Kristusovo trpljenje ponavljali devet nedelj in vsakič je bila dvorana nabitopolna.

- Povedali ste, kako je bilo pred vojno; kaj pa med vojno in po njej?

- Med okupacijo sem bil delavec na kmetiji v zavodu. Zavod so zasedli Nemci in v njem vzdrževali po večini dekleta kot delovno pomoč. Posestvo so imenovali "Salesianer Konvikt". Obdržali so vso zemljo in jo po prejšnji metodi obdelovali dalje, tako tudi vinograde. Mnogo premičnega inventarja so iz zavoda poskrili vaščani, med drugim tudi precej literature in notnega materiala.

Po vojni se je precej časa zadrževala v zavodu vojska, posestvo pa je prešlo v last Kmetijske zadruge. Nekaj časa so zemljo obdelovali še na isti način, potem pa so začeli uvajati mehanizacijo. Najprej so prodali konje in jih zamenjali s traktorji, pozneje so ukiniteli govedorejo in drugo, poslopja pa preuredili v razna skladišča, garaže in delavnice. Ko je vojska zapustila zavod, so ga pričeli preurejati v vzgojni zavod.

- Kako je bil zavod vključen v življenje kraja, tako prej, kakor tudi po odvzemu zavoda salezijancem?

- V predvojnih časih je kalilo življenje kraja dvostrankarstvo. Organizaciji Orli in Sokoli sta bili razdvojeni, vendar so salezijanci s svojim delom pritegovali večji del prebivalstva. Starejši ljudje se predvsem spominjajo g. Tkalca kot graditelja gospodarskega poslopja in odličnega gospodarja. Jaz pa se še spominjam gospodov Kuka, Zajca, Zamjena, Maliča, Tornarja; Dermota pa je bil takrat še klerik.

Vzgojni zavod po vojni ni bil neposredno vključen v življenje kraja. Čeprav so učenci zavoda in domači otroci hodili v iste razrede, ni to posebej vplivalo na kraj sam. Kakšnega posebnega stika zavod s krajem ni imel in ga tudi sedaj nima.

- Kako so ljudje v Veržehu razporejeni do salezijancev? Kaj, če bi se salezijanci ponovno vrnili v zavod?

- Starejši ljudje so do salezijancev dobro razporejeni, saj poznajo njihovo delovanje, mladina pa tega ne pozna, zato njeno mnenje o tem ne more biti objektivno. Bilo bi prav, da zavod vrnejo salezijancem kot vzgojiteljem, kakor so bili nekoč, vendar bi

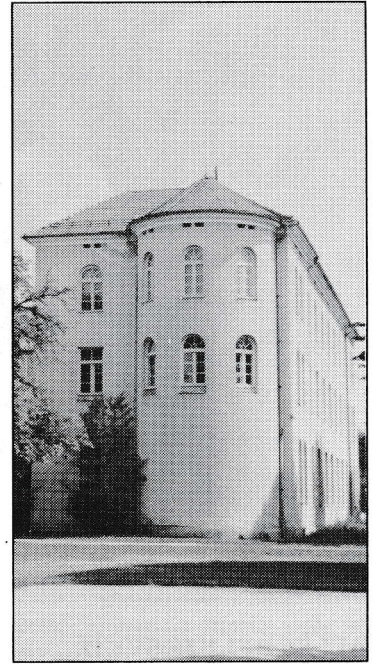
bilo otežkočeno vzdrževanje, zato naj jim z zavodom vrnejo tudi posestvo.

- Posebej obhajate praznik Marije Pomočnice; je to še vedno nekaj posebnega, kot je bilo v tistih časih pred vojno?

- Kolikor se jaz spominjam, je to bil poseben dogodek za kraj. Iz raznih krajev od blizu in daleč so priromali ljudje v Veržeh. Prečudovita okolica je bila zvečer pred praznikom osvetljena z večbarvnimi lampijončki. Procesija s kipom Marije Pomočnice je bila nekaj veličastnega. Pozneje - po vojni - so lep kip Marije Pomočnice prenesli v farno cerkev in se tradicija praznika nadaljuje, vendar neprimerno skromneje.

- Gotovo je v kraju bilo veliko salezijanskih sodelavcev, ki jih je povezoval Salezijanski vestnik?

- Vsi naši predniki so bili vključeni v salezijansko sodelništvo. Med vojno in po njej je to prenehalo. Salezijanski vestnik občasno jemljemo v župnijski cerkvi. Priporočam, da bi v njem pisali o delovanju salezijancev pred vojno, da bi bila današnja mladina poučena o njihovem delu.

- Recite še kaj o današnji mladini, o domačem kraju, o družini!

- Mladina našega kraja je bila deležna iste socialistične vzgoje kot vsa druga mladina in danes ugotavlja, da ne pozna resnice o sebi, o svetu in o zgodovini. Kdo naj to popravi?

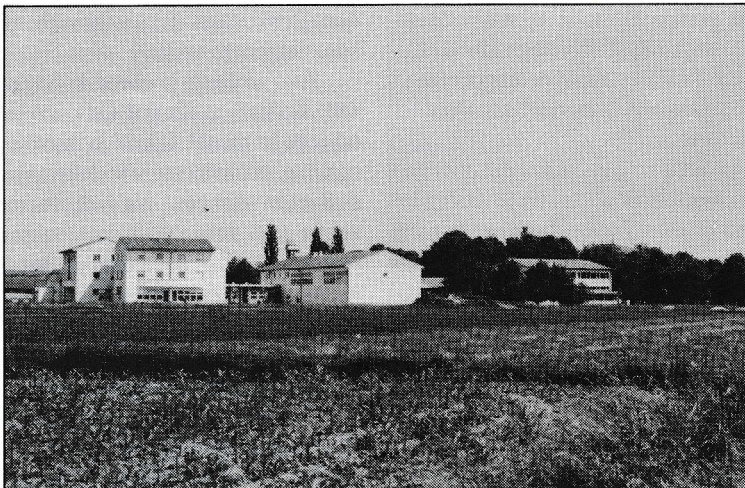
Za družine pa naj rečem z izrekom: "Za starše največja bolečina, če sram jih mora biti sina!" Imam štiri otroke in se jih ne sramujem. Vsi so poročeni, trije v domačem kraju, enega pa je poneslo v svet, kot mnoge naše vaščane.

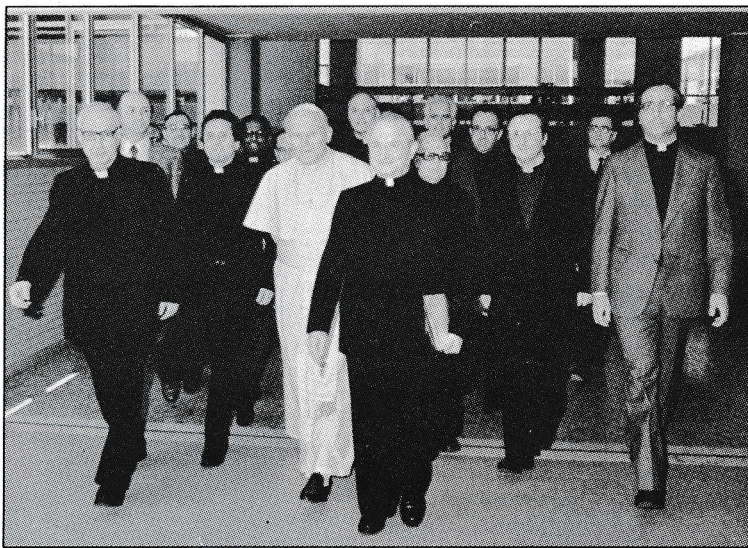
Razen nekaterih obrtnikov se krajani ukvarjajo s kmetijstvom. V kraju so zamrle vse prosvetne dejavnosti, in to kljub prisotnosti velikega števila vzgojiteljev v kraju.

- Sedaj vodijo salezijanci župnijo?

- Za kraj je to najboljša rešitev; še bolj prav pa je, da imamo mladega župnika, ki se je lotil vzgoje naše mladine.

pogovarjal se je Tone Ciglar

RIM

ALI ŠE DELUJE SVETI DUH?

Vprašanje ni izzivalno. Je luč, ki močneje išče odgovorov. Odgovorov pa je veliko. Eden, zame zelo prepričljiv, je naslednji. Zunaj mesta Rima, blizu mednarodnega letališča, je velika salezijanska hiša, neke vrste srce salezijanske družbe. Tam smo se letos marca, aprila in še delno v maju zbrali predstavniki naše Družbe iz vseh celin. Bilo nas je 208, vseh barv in vseh jezikov, različnih kultur in navad; z različnimi življenjskimi izkušnjami, različne starosti, različni. A v vsej različnosti je svetil don Bosko kot luč, magnet, zvezda severnica.

Kaj vse smo si povedali glede "vzgoje mladine za vero danes", kar je bila glavna tema zбора! Če je že "ena duša kakor cela škofija" (sv. Frančišek Saleški), kaj je šele velika množica mladih v prebujajoči se Afriki, v živahni Južni Ameriki, v nepregledni Indiji, v revnih, bogatih, osvobajajočih se deželah...! razmišljali smo o revščini in bogastvu, o izzivih današnjih hitrih sprememb in

velikih dogodkih. O mladih, ki so daleč od vrednot, od vere in Cerkve. Z odgovornostjo smo mislili na tiste mlade ljudi, ki kot nekoč Dominik Savio trkajo na naša srca in nas sprašujejo, ali imamo zanje (zavzete, odgovorne, svetniške) tudi kaj načrtov, duhovne hrane, primernih predlogov. Izmenjava mnenj, iskanje, molitev in premišljevanje je bilo nekaj zelo življenjskega. Iskali smo edinost navzlic vsem različnostim in razdaljam.

In moja najlepša izkušnja je bila prav ta (mnogi tega kar nočejo videti): sredi nasprotujočih si mnenj, napetosti, človeških slabosti in pomanjkljivosti se najmočneje zarisuje navdih Svetega Duha. Ko se zdi že vse skupaj nemogoče, se v hipu zasveti "mogoče" kot skrajno preprosta rešitev.

Tako smo začutili - nič novega, a edino zares novo - da je močna in sveža **mladinska duhovnost** tista sila, ki lahko potegne svet iz začaranega kroga. Sv. Janez Bosko jo je nekako "proizvajal" v svojem oratoriju. Ob njegovem vzgojiteljskem srcu se je siv vsakdanjik mladih ljudi spreminjal v svetlobo velike noči, trdo garaško delo v velikonočno energijo, nešteti

osebni stiki v odrešenjska srečanja. Tako jasno nam je postalo ob žarometih Duha: don Boskovo **oratorijansko srce** je treba imeti in duhovna moč se bo sprostil!

Duh razsvetljenja nas je usmerjal pri iskanju primernih oseb za vodstvo naše Družbe. Zopet jo kot vrhovni predstojnik vodi pogumni Egidij Viano z mnogimi novimi svetovalci.

Doživeli smo radost razglasitve za blaženega tretjega don Boskovega naslednika Filipa Rinaldija. To, kar je Duh skrivnosti uresničeval v njegovem življenju, je zdaj planilo na dan. O tem so pričali od papeža do sestre, ki je po njegovi priprošnji naravnost čudovito čudežno ozdravila: po njem se je znova razodelo božje človekoljubje.

In kdo bi si mislil, da bi se napotil v našo hišo sam papež? Kdor ve, koliko težav je imel sv. Janez Bosko pri ustanavljanju Družbe, bo ta dogodek razumel. Nastop sv. očeta je bil preprost, družinski, prijateljski. Zdelo se mi je, da sta se zopet srečala sv. Janez Bosko in Pij IX., ki še čaka čast oltarja. Ob srečanju teh dveh je šlo za začetek nečesa novega v Cerkvi in svetu. Ob tokratnem srečanju Janeza Pavla II. z Egidijem Vianojem in člani 23. vrhovnega občnega zbora, smo čutili, da gre za začetek don Boskovega dela v novem in spremenjenem svetu.

Prvo srečanje je obrodilo bogat sad! Bo tudi to drugo? Odvisno je od tebe in mene! Od moje in tvoje molitve, poslušnosti in sodelovanja s Svetim duhom. Na vrhovnem zboru smo zelo čutili potrebo po povezanosti in sodelovanju med vsemi nami. Zelo želim, da bi vsi tako čutili tudi pri nas, vsi člani salezijanske družbe, vsi, ki imate radi don Boska!

Hvaležen Bogu za ta dar spoznanja

Stanislav Hočvar.

ŽELIMLJE

SREČANJE DRUŽIN

Napovedovala se je lepa majska nedelja. Zgodaj so začele prihajati prve družine. Veliko starih znancev, pa tudi nekaj novih obrazov, zlasti iz Zasavja (avtobus mladih družin iz Sevnice). Za začetek skupna pesem in molitev. V nadaljevanju so starši prisluhnili predavanju dr. Valterja Dermota o vlogi očeta pri vzgoji otrok. Otroci nižjih razredov osnovne šole so se hitro spoprijateljili z Olgo in skupaj z njo pripravili nekaj točk za veselo popoldne. Svoj program so imeli tudi najmlajši in otroci višjih razredov osnovne šole. Prijalo je preprosto kosilo na prostem, med katerim so se tkale nove prijateljske vezi. S kratkim programom (pesmi in lutkovne igrice) so otroci in mladi iz Sevnice privabili solze veselja na oči svojih staršev. Za konec pa še doživeto evharistično bogoslužje v župnijski cerkvi ob kipu kureščke Kraljice miru, ki ga je vodil inšpektor Stanislav Hočevnar. V nagovoru je predstavil podobo Filipa Rinaldija, ki ga je štirinajst dni prej papež Janez Pavel II. razglasil za blaženega. In iztekel se je bogat nedeljski program v upanju, da se bodo ta srečanja nadaljevala.

Janez

**SPREJMI GOSPOD
DARITEV MOJE
MLADOSTI**

11. avgust bo zapisan v salezijsko zgodovino kot poseben dan. Ta dan je kar sedem novincev izpovedalo redovne zaobljube kot zagotovilo zvestobe Bogu, Cerkvi in don Bosku.

Novinci - mladi sobratje so iz različnih okolij: Jože Gregorič, Marko Košnik, Janez Krnc in Peter Pučnik iz Slovenije; Hanzi Rosenzopf s Koroškega; Gjergy Gashi in Skender Qerimi pa s Kosova, oba albanske narodnosti.

Kljub pestrosti so ubrana skupina z bratskim čutom za skupnost. Svojo željo po darovanju so

izrazili v geslu: Sprejmi Gospod daritev moje mladosti. Vsi jim iz srca želimo božjega blagoslova v življenju redovniškega poklica.

Marko Ušeničnik

SREČANJA ZA FANTE

Na letošnje počitniške dneve v Želimlje se je fantom (v petih skupinah) pridružil še simpatični polž Kiko. Tako preprosta in skromna žival je imela pomembno sporočilo za vse: če se kdaj zgodi, da se pred kakimi problemi in nevarnostmi iz strahu kot polž skrijemo v svoje "zavetje", to za nas ni rešitev. Videti le sebe in svoje užitke..., zapirati pa oči pred potrebami drugih in pred velikimi izzivi sveta - to nam ne prinaša sreče in zadovoljstva. Končno bomo kot polž Kiko ugotovili, da moramo "iz svoje lupine", iz samega sebe ter se odpreti soncu, življenju in svojim bližnjim.

Nekaterim bo ostal v spominu polž Kiko z veliko hišico, drugim "osebne izkaznice", ki so jih vse dneve nosili okoli vratu; enim evangelij o sejavcu (biti skala, pot, trnje - ali pa rahla zemlja), zopet drugim sprehod na Kurešček,

(nadaljevanje na 7. strani)

K NAŠI POMOČNICI PO LEPOTI

O lepoti znamo bolj jecljati kakor govoriti. Teško se izražamo o njej. Izreka jo namreč srce, ki ne govori z besedami. Samo visoke antene so sposobne, da sprejemajo božanski šepet Muzagetesa, voditelja muz - Boga, ki je počelo in varuh lepote. Prelestnost ni le v obliki, v sorazmerju in skladnosti ter v vnanjem sijaju temveč v notranjosti. V njeno svetišče vstopa z razumom tudi čustvo.

Vzgojitelji in dušeslovci so mnenja, da se lepa notranjost bere človeku tudi na zunaj. Lep obraz ima oseba, ki krasoto njene duše ne temni greh, temveč ožarja krepost. Če bi bili radi lepi na zunaj, skrbimo za lepoto srca in duha, ki lepše sijje kakor zlata ruda.

Sveto pismo je knjiga prelesti in lepote. Rutina knjiga opisuje med drugim Noemino krasoto (3,10). Prerok Daniel reši čisto Suzano, ki je bila silno lepa (13,2). Juditina knjiga pripoveduje, kako je lepota Judite omamila Holoferново dušo (16,11). Esterina knjiga omenja, da je Estera ugajala vsem, ki so jo videli (2,15). Prva Samuelova knjiga pove, da je bila Abigaila zelo lepe postave (25,3). Esterina knjiga sporoča, da je Estera žarela v sijaju svoje lepote; njeno obličje je bilo ljubko (15,8). Visoka pesem pa opeva Sulamito; "Lepa si, prijateljica moja. Obrni svoje oči od mene, ker me vznemirjajo. Tvoja lica pod tančico so kakor granatno jabolko" (6,4). Kdo je ta, ki se dviga kakor zarja, lepa kakor luna, čista kakor sonce. Tvoj vrat je kakor slonokoščen stolp (7,5).

Primerja je dvakrat pesniška, ker slonokoščenih stolpov sploh ni.

Vendar v litanijah častimo Marijo z vzklikom: Stolp slonokosteni. Davidov stolp predstavlja trdnjavo, moč in obrambo, slonokoščen stolp pa lepoto. V podobi je vrat kakor stolp. Vrat žena je pri vzhodnjakih prvina in lastnost ženske lepote. Cenjena je vitkost vratu. V egiptovski umetnosti je močno poudarjena ta značilnost. Žena vitkega vratu je višja in odličnejša kakor njene vrstnice. Slonova kost je redka, iskana in cenjena tvar. Prelestni slonokosteni stolp proslavlja Marijo v duhovnem in vnanjem pogledu. Marija se odlikuje bolj kakor druge žene. To je razvidno iz njene hvalnice: "Ozrl se je na nizkost svoje dekline. Odslej me bodo blagrovale vsi rodovi. Velike reči mi je storil on, ki je mogočen" (Lk 1,48-49). Nadangel Gabriel v tistem Nazaretu pozdravlja Devico: "Veseli se, milosti polna, Gospod je s teboj" (Lk 1,28)!

Napredek bibličnih ved, pogostina raba in navajanje Svetega pisma nas nagiblje, da uporabljamo Sveto pismo kot temeljno knjigo življenja ter iz njega črpamo neprekosljive življenjske vzore. Vendar naj se svetopisemski navdih ne omeji zgolj na podobe, čeprav so

modro izbrane. Pove naj mnogo več! Zahteva, naj bo Marijino čiščenje prežeto z vodilnimi mislimi krščanskega oznanila. Ob čiščenju nje, ki je Sedež modrosti, smo razsvetljeni z lučjo božje besede, da se ravnamo po besedah učlovečene Modrosti. Cerkev priporoča Marijo v posnemanje zato, ker se je odgovorno oklenila božje volje. Sprejela in izvršila je božjo besedo. Zato je Marija prva in najpopolnejša Kristusova učenka. To daje Mariji vrednost najlepšega vzora za vse ljudi in za vse čase. Jezusova Mati je vzvišen zgled in prekrasen lik življenja po evangeliju. Namen Marijinega čiščenja je poveljčevati Boga in spodbujati vernike, da svoje življenje uravnava jo po božji volji.

Papež Pavel VI. piše v apostolski spodbudi o gojitvi in razvoju Marijinega čiščenja, da je Marija najodličnejši ud božjega ljudstva. Njeno poveljčanje pomeni oplemenitenje človeškega rodu. To opeva v Božanski komediji največji pesnik krščanstva, Dante Alighieri: "Ti si požlahnila človeško kri, da Stvarnik njenega počela zavrnil ni, ko se iz nje rodi." Ker je Bog večna Lepota in Ljubezen, načrtuje vse po zamisli lepe ljubezni. Vzljubil je Marijo in ji storil največje in najlepše reči zaradi nas. Dal jo je nam. Z vzvišeno in najlepšo sionsko hčerjo je vzpostavljen red odrešenja. Božji Sin privzame iz nje človeško naravo. Bog jo obogati in okraši s prelestnimi darovi, ki so vredni takšne naloge (prim. C 55-56).

Marija je odsvit večne Luči, božje ogledalo in lepša kakor sonce (Mdr 7, 26; 29).

Evangelist Janez piše v svojem Razodetju: "Na nebu se je prikazalo veliko znamenje: žena, ogrnjena s soncem, in luna pod njenimi nogami, na njeni glavi pa venec dvanajstih zvezd" (12,1).

Janez Jenko

ŽELIMLJE

(nadaljevanje s 5. strani)
kosilo v naravi ter spoved in maša
med razvalinami porušene cerkve.

Vsaka skupina, da, vsak posameznik je prinesel s seboj velik zaklad: navdušeno pesem, zavzeto sodelovanje, nesebično pomoč, razigranost na igrišču, iskreno molitev, nasmeh in še kaj...

Taki dnevi so pomemben čas sejanja.

Janez

SREČANJE INVALIDOV

Od 17. - 19. VIII. je že sedmič zapovrstjo potekalo duhovno srečanje bolnikov in invalidov v Želimpljem. Zbralo se jih je lepo število iz Dolenjske, Notranjske in Gorenjske. Srečanja organizira Prijateljstvo bolnikov in invalidov; vsakokrat pridejo na pomoč Marijine sestre ter skupina mladih. Skupnega bivanja se bolniki zelo veselijo. Njihove medsebojne odnose prepaja preprostost, iskrenost, želja po božji besedi in zakramentih ter ozračje družinskega prijateljstva. Prav tako čudovit vtis so name naredile njihove oči, s katerimi gledajo prav v srce sočloveka. Pogovor z njimi me je obogatil z mnogimi lepimi mislimi, med katerimi mi je naslednja še posebej pri srcu: isihanje človeških moči odkriva v nas božji obraz. Neomajni optimizem in zaupanje v Boga je njihova vsakdanja hrana, ki jih usposablja za posebno obliko pričevanja za Kristusa. Zato se njihova vera z življenjem utrjuje in obnavlja. Duhovne vezi bogatijo vse udeležence, še posebej, ko se s karticami spomnijo vseh, ki se srečanja niso mogli udeležiti. Zavedajo se, da telesna invalidnost še zdaleč ni tako huda kot duhovna. Ali se tudi mi?

Marko

KDO JE JEZUS KRISTUS?

Na to vprašanje je toliko odgovorov, kolikor je kristjanov. Tisti, ki veliko in hrupno govorijo o Jezusu, navadno povedo o njem manj kakor kakšna tiha verna žena ali molčeči menih. Mlad fant, ki se vsako jutro s svojo mislijo obrne k Jezusu v kratki molitvi, zatrjuje, da ima Jezusa v srcu in da mu on pomaga živeti. Neka deklica, ki je z vero sprejela Jezusa kot sveto popotnico za večnost, je rekla, da z njim lažje trpi in da se ne boji smrti.

Pomembno je, da nam vera v Jezusa pomaga živeti. Zato je prav, da znamo to versko izkušnjo posredovati še drugim. Ne sme nas biti sram spregovoriti o Jezusu; kristjani pa moramo znati o njem tudi povedati, kar resnično verujemo. To niso zgolj čustvena osebna doživetja in še manj izmišljene bajke posameznih navdušencev, temveč je to vera Cerkve.

Pri sveti maši molimo dolgo nicejsko-carigrasko veroizpoved. Takrat le pomislimo, da dve tretjini besedila govori prav o Jezusu. Z njo izpovedujemo in razglašamo vero, ki jo vsebuje evangeljski nauk, pa tudi prvo cerkveno izročilo o njem. Kristjani smo jo prejeli od prve Cerkve in jo želimo posredovati naprej.

Odgovor na vprašanje, kdo je Jezus Kristus, najdemo v razlagi njegovih imen. Ne moremo naštetih vseh. Omenimo le najpomembnejša, ki mu jih daje razodetje ali kakor se Jezus imenuje sam in ga kličejo njegovi učenci, ko poglabljajo vero vanj. Jezus hebrejsko pomeni Bog rešuje. Nebeškega Očeta Jezus kliče Abba, kar pomeni oče, natančneje očka in je njegov

ljubljeni Sin ali Božji Sin. Sebe Jezus imenuje Sin človekov. Čeprav ne pravi izrečno, da je on sam Bog, vendar pa dajeja njegovo pričevanje in ravnanje čutiti skrivnost njegove osebe. Učenci mu pravijo Učitelj. Ko po smrti in vstajenju odkrivajo, da živi, ker ga je Bog obudil od mrtvih, mu pravijo Gospod. Kristus je grško ime in pomeni Maziljenec. Ta beseda ustreza hebrejskemu izrazu Mesija. Ko so učenci Jezusu dali ta naslov, so v njem prepoznali božjega Maziljenca, ki ga niso oni, temveč ga je Oče posvetil za Odrešenika, ko je nanj izlil svojega Duha.

Rešitelj, Zveličar, Osvoboditelj in človekov Odrešenik so danes tista imena, ki sodobnemu človeku največ povedo o Jezusovem delu za človeštvo. Zato pa tudi največ povedo o njegovi osebi, ki še danes navdušuje in vznemirja mnoge: "Kdo neki je ta" (Mr 4,41). Jezus resnično nosi ime, "ki je nad vsakim imenom" (Flp 2,9).

ASS

SLOVENSKA SALEZIJANSKA DRUŽINA V RIMU

Blizu sto tisoč ljudi se je zbralo 29. aprila na Trgu sv. Petra v Rimu, ko je papež Janez Pavel II. med blažene prišel tretjega don Boskovega naslednika v vodstvu salezijanske družbe Filipa Rinaldija. Med romarji, ki so prišli z vsega sveta, je bilo tudi 160 Slovencev.

Romarska pot članov salezijanske družine iz Slovenije se je začela v petek 27. aprila; z Rakovnika sta odpeljala dva avtobusa, tretji pa je začel svojo pot v Mariboru. Že po prvih kilometrih nas je povezal skupni cilj, romarsko navdušenje in obilje dobre volje. V takšnem razpoloženju je nato potekala vsa pot do Rima in nazaj.

Sobota je bila predvidena za ogled Rima. Postajo v Kalistovih katakombah je naredil zelo domačo slovenski vodič, salezijanec Danilo Lestan. Z navdušenjem nam je predstavil življenje prvih krščanskih skupnosti in materialne ostanke te dobe. V cerkvi sv. Klemena so se romarjem iz Slovenije pridružili naši Rimljani, študentje na različnih visokih šolah, ter sestre hčere Marije Pomočnice z novinkami. Slovesno bogoslužje na grobu sv. Cirila je vodil inšpektor Stanislav Hočevar. Sveti kraj, tesno povezan z zgodovino slovanskih narodov, med katerimi sta misijonarila sv. Ciril in Metod, nas je povezal z vso slovansko skupnostjo in velikimi spremembami, ki so se zgodile v Vzhodni Evropi. Dogodki so tudi krščanskim skupnostim prinesli povsem nove možnosti in zahteve. Zato jim bo priprošnja

svetih bratov toliko bolj potrebna.

Dopoldne si je bilo mogoče ogledati vrsto rimskih znamenitosti; marsikdo se je povzpел na kupolo sv. Petra, od koder je sijajen razgled. Drugi so se zaustavili ob grobovih papežev, skupaj smo odšli k sv. Janezu v Lateranu in k Mariji Snežni.

NA TRGU SV. PETRA

Točno, kot se spodobi za vatiškani način življenja, se je ob pol desetih začela slovesnost. Na pročelju bazilike sv. Petra so bile zakrite štiri podobe božjih služabnikov, ki jih je sveti oče nameraval razglasiti za blažene. Poleg Filipa Rinaldija je bilo v skupini še enajst španskih

mučencev iz časov tamkajšnje državljanske vojne (1936-1939), ki so bili v pretežni meri učitelji na različnih katoliških šolah in so bili umorjeni zaradi pripadnosti Cerkvi. Zato so na Trgu sv. Petra prevladovali mladi iz različnih zavodov in šol. S slikovitimi oblekami in drugimi razpoznavnimi znamenji so odražali veselje ob velikem dogodku. Za fotografije in radovedneže pa so bile vsaj toliko, če ne še bolj, privlačne naše narodne noše.

Sveti oče je v homiliji govoril o moči velikonočne vere, ki krepi Cerkev in iz katere izhajajo vedno novi sveti in blaženi člani cerkvene skupnosti. O Filipu Rinaldiju je zatrdil: "Njegov poklic se je rodil v srečanju z apostolom mladih, ki ga je osebno poslal na pot redovniškega in duhovniškega poklica. Njegove kreposti in duhovne značilnosti je posnemal v tolikšni meri, da so ga imenovali njegova živa podoba. Gorel je v ljubezni do Cerkve, zato je pospeševal duhovne poklice vseh vrst, še posebej misijonske. Bil je neutrujen pospeševalec salezijanske družine. Trudil se je, da bi se vedno bolj razvijala kot močna, usklajena in gibčna moč za krščansko vzgojo mladih in ljudskih slojev."

Preden je podelil slovesni blagoslov na zaključku slavja, je Janez

Pavel II. še posebej nagovoril nekatere skupine. Med drugim je dejal: "Posebej pozdravljam člane vrhovnega občnega zbora družbe sv. Janeza Boska in vse člane velike salezijanske družine, ki danes doživlja posebej vesel dan, ko se udeležuje beatifikacije svojega sobrata Filipa Rinaldija."

Potem je bila na vrsti pot po Rimu: sv. Pavel zunaj obzidja, sv. Peter v vezeh, Fontana dei Trevi in Španski trg.

VIDETI RIM IN ODITI

Zadnja dva dneva sta bila namenjena vrnitvi z več postajami. Najprej nas je k sebi pritegnil sv. Frančišek v Assisiju. Množica, ki smo jo srečali, nas je presenetila. Med njimi so prevladovali mladi.

In že smo prek Apeninov hiteli na jadransko stran polotoka. Preko noči nas je gostil Rimini, v pravem turističnem ozračju naslednje jutro pa San Marino. Majhna državnica - veliko presenečenj.

In slednjič Oglej. Tudi tukaj smo našli množico. Prav ob našem prihodu so zaključevali srečanje treh Benečij, študijsko in molitveno poglobljanje, ki je povežalo velik del severne Italije in sosednjih dežel. Po vračanju k virom naše vernosti in kulture je doživelo svoj zaključek ob spominu na velike misijonarje, ki so prihajali iz Ogleja in zasadili križ v slovenskih skupnostih južno od Drave.

S svojo navzočnostjo na srečanju salezijanske družine z vsega sveta so tudi slovenski udeleženci pokazali, da so živi del velikega duhovnega gibanja, ki ga je začel sv. Janez Bosko in prinaša bogate sadove tudi v našem času. Pot v Rim jim je bila istočasno priložnost, da so se srečali s temelji krščanstva in se še bolj povežali med seboj.

B. K.

PO SLEDEH SVETOSTI IN KULTURE

V avtobusu št. 1 smo imeli vodičko g. Marinko Mežnarič in duhovnega voditelja g. Stanka Okorna. Oba sta se lepo dopolnjevala. Na vse sta bila zelo pozorna. G. Marinka pa ima tudi izreden čut za romarje. To pomeni, da da dovolj poudarka tudi duhovnemu vodstvu in tudi ve, kdaj so romarji sprejemljivi za duhovne misli in kdaj dobro vsrkavajo znamenitosti, ki jih na poti srečujejo.

V cerkvi sv. Klementa nam je g. Stanislav Hočevar skušal zbuditi zavest, da Bog kliče vsakega izmed nas, da smo pričevalci za Kristusa, da smo oznanjevalci njega, ki je vstajenje in življenje, da je še prav posebej v današnjem času pomembno biti luč narodom.

Po večerji v hotelu je bilo ozračje čudovito. Petje se je razlegalo iz romarskih grl tako, kot bi pel ubran pevski zbor.

Na trgu sv. Petra smo dobili lep prostor, kjer smo med slovesnostjo lahko sedeli. Vsak, kdor je bil na trgu sv. Petra, je lahko v vsej polnosti doživljal množico prihajajočih, zbrane in manj zbrane, ubrano petje, do potankosti natanko organizirano bogoslužje in vse, kar spada k obredu beatifikacije. Sonce je žgalo, srce se je topilo, duša pa je vriskala in vsrkavala srečo, da smo smeli biti pri tako pomembnem dogodku.

Po vseh ogledih in izčrpnih razlagah g. Marinke smo se odpeljali v hotel. Že v avtobusu smo opravili večerno molitev, se Bogu zahvalili za preživet dan. Po večerji pa smo spet tako lepo prepevali, da smo navdušili hotelirja in njegovo družino. Vsak dan smo bolj čutili, kako postajamo ena družina.

V Assisiju je bilo spet toliko vsega, da kar nismo vedeli, kaj naj naredimo v tako kratkem času. Vse

nas je prevzelo duhovno bogastvo, ki ga nosi ta romarski kraj. Iz Assisija je bila dokaj dolga pot do Riminija, kjer smo imeli zadnjo nočitev na romarski poti. Na tej poti smo se Bogu zahvaljevali za vse milosti in molili za vse potrebe Cerkve. G. Okorn je imel neizčrpen duhovni program. Ni nam bilo do spanja in ne do dremanja. Molitev, petje, smeh; vse to nas je bogatilo tako, da nismo želeli zamuditi nobenega trenutka.

V San Marinu pa je bilo tako, da se kar nismo mogli obvladati in se držati dogovora, ki smo ga sklenili v avtobusurdsrp.

V Oglej smo prispeli že proti večeru. Tu smo imeli sklepno mašo, vsi trije avtobusi skupaj. Mašo je vodil g. Kolar. V čudoviti homiliji je povežal znamenitosti Ogleja in naš sedanji trenutek. Na nevsiljiv način nam je prebujal zavest, kako je tudi od nas odvisno, od vsakega posebej, kako se bo zgodovina pisala, kakšno zgodovino bodo lahko znanjci pisali o nas, kakšno kulturno dediščino jim bomo zapustili. Mi o svojih prednikih imamo kaj pisati in o njih kaj povedati, zato glejmo, kakšno zgodovino pišemo mi! Vse je povedal tako živo in nevsiljivo, da sem prepričana, da je vsakdo začutil odgovornost, ki jo nosi za usodo slovenskega naroda.

Romanje smo zaključili kar z obžalovanjem. To pa zato, ker se nam je vsem zdelo, da je prehitro minilo. Tako je bilo lepo, duhovno tako zelo bogato in podkrepjeno z vsem, kar človek tudi zgodovinsko in kulturno lahko sprejema, da se ne da mimo tega, da ne bi tudi na tem mestu izrekli iskreno zahvalo organizatorjem tega romanja, duhovnim voditeljem in g. Marinki. Vsem, ki so kakor koli pripomogli - tudi tistim, ki so molili za uspeh tega romanja - iskren Bog povrni!

Marija Šterbenec

MLADINSKA PASTORALA NA RAZPOTJU

Župnija pod Golovcem: Ljubljana-Rakovnik! Vsa desetletja obstoja zelo veliko svojega dela usmerja v mladinsko pastoralo. Tukaj so salezijanci vzgojili mnoge generacije ljudi tako, da so delali z njimi, ko so bili mladi. To delo se je razvijalo ne glede na to, da je povojna oblast prepovedala Cerkvi kakršnokoli vzgojno delo, ki bi imelo pečat javnosti. Tudi salezijancem na Rakovniku je ostala le župnija kot edini prostor in način dela z mladimi.

V župniji je kar nekaj skupin, v katerih mladi delajo ter duhovno in krščansko dozorevajo. Osnova so mladinske skupine s svojimi klasičnimi programi in metodami mladinskega pošolskega verouka. Te skupine vključujejo mlade vseh stopenj srednje šole. Obstaja tudi skupina študentov. Letos imamo namen zbrati mlade, ki so že v poklicih in prav zanje organizirati skupino. V župniji je zelo močna skupina ministrantov, kamor so razen osnovnošolcev vključeni še srednješolci in nekaj študentov.

Pred nekaj leti sta nastala dva mladinska pevska zbora: starejši, v katerega so vključeni pošolci in študenti, ter mlajši zbor, ki vključuje osnovnošolce. Zelo lepo dela tudi literarna skupina, ki izdaja svoje glasilo "Utrinki". Ob vseh teh skupinah je še več manjših skupinic, ki delujejo predvsem glasbeno in tudi pevsko. To so skupine osnovnošolskih otrok, ki pa jih vodijo mladinci iz prej naštetih skupin.

Ker je teh skupin kar precej, se je letos začutila kar nuja, da je potrebno ustanoviti nekakšno telo,

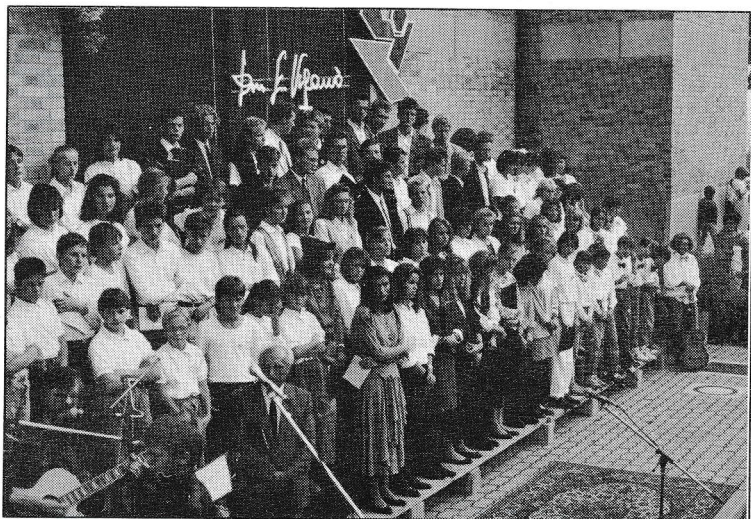

ki bi skrbelo za usklajevanje oziroma bi usmerjalo vse te mladinske dejavnosti v župniji. To je takoimenovani Mladinski župnijski pastoralni svet (MŽPS). Le ta vključuje področja dela, kot so; diakonija, zbori, ministranti, kultura, literarna dejavnost, liturgija, izvedba tehničnih in materialnih del... Iz vseh teh področij so v tem mladinskem svetu predstavniki, ki so hkrati animatorji (voditelji) teh skupin. V mesecu juliju je MŽPS načrtoval vso dejavnost za prihodnje šolsko leto 1990/91 ter hkrati preveril in ocenil delo preteklega leta.

Ob vsem tem pa tudi na Rakovniku čutimo piš novega časa in s tem zahtevo po kvalitetnejšem delu. Metode in načini dela, ki smo jih rabili pri mladinski pastorali vse do današnjega časa, morajo nujno prehajati v novejšo in bolj sveže oblike. Zavedati se moramo, da smo do sedaj delali v drugačnem ozračju, ki ga je pač pogojeval verskemu in cerkvenemu življenju nenaklonjen sistem. Temu je seveda bila prilagojena miselnost mnogih ljudi, tudi mladih. Naše delo je bilo v veliki meri omejeno na organizacijske oblike, kar pomeni, da smo morali veliko naporov vložiti v organizacijo, da smo šele potem lahko delali na

vsebinski: kultura, duhovnost... To je povsem normalno, vendar smo se preveč izčrpali pri prvem vidiku, za drugega pa nam že ni ostajalo časa in moči. Bilo je tudi precej razdrobljenosti glede samega dela v mladinski pastoralni. Če ni šlo kaj skupaj, nam je takoj dobrodošlo vrtičkarstvo.

Mislím, da je sedaj kar čútili napetost pričakovanja po neki bolj kvalitetni, organizirani pastoralni v našem slovenskem prostoru. Tudi salezijanci tukaj nismo brez pričakovanj in upanja za sedanji čas in za prihodnost. Mofamo pa biti toliko pošteni, da si priznamo, da je potrebno z naše strani ponovno preveriti naš odnos do don Boska, do bogastva, ki nam ga daje s svojo osebnostjo, kako smo se s tem v preteklosti "okoristili" in kaj sploh mislimo za prihodnost. Iz lastne izkušnje vem, da mladi govorijo: "Kaj se vam sploh vsiljujemo z vsem tem. Vam zadostuje župnija, delo, pridige, praznovanja, proslave... Ne vidite pa don Boska v življenju. Mladi niso bivanjsko, življenjsko navezani ne na don Boska ne na vas salezijance!" Res je tudi to in bodimo pošteni, da salezijanci vsa ta leta nismo smeli delati po načinu don Boskove dediščine. Čisto preprosto, nismo

smeli vzgajati mladine tako, kot nas uči don Bosko. Zato mladim nismo mogli dajati: kruha, izobrazbe... ker nismo imeli potrebnih sredstev. Dajali smo jim vero in duhovno formacijo. To smo delali po župnijah, seveda na način, ki ga zopet zahteva župnija. Mladi so tako rastle v državnih vrtcih, šolah, a k nam so prihajali le priložnostno, po lastnih željah. Tako se je v mladem človeku izoblikovalo nekakšno dvojno življenje: življenje "zunaj" cerkve: šola, dom, igrišče, disko... in življenje "v cerkvi": verouk, zbori... Ta dva vidika po mnenju premnogih nikakor ne smeta vplivati drug na drugega. Toda prav v tem je osnovna napaka. Za mladega človeka je lahko taka razdvojenost nekaj katastrofalnega. In salezijanci imamo ponovno veliko priložnost, da smo v celoti navzoči v življenju mladega človeka. Mislím, da sedanji čas temu ne bo nasproten, ampak celo drugače. Oba vidika življenja v mladem človeku moramo združiti v harmonijo in tako vzgajati celotnega človeka: državljana in kristjana. To bomo zmogli, če bomo hoteli živeti in delati kot salezijanci.

SESTRA MAGDALENA-KATARINA MORANO

Življenjskost redovne družbe se kaže predvsem v svetosti. Sestra Magdalena Morano, ki bo kmalu razglašena za blaženo, je ena tistih osebnosti, ki tudi današnjemu človeku lahko veliko povedo.

Rodila se je 15. nov. 1847 v Chieriju (Torino) v Italiji. Bila je šesta od osmih otrok. Gmotne težave, ki so nastale, ko je bil oče vpoklican v vojsko, so družino že leta 1848 prisilile, da se je morala boriti z revščino, zlasti potem, ko je leta 1855 umrl najprej oče, čez nekaj mesecev pa še najstarejša hči, ki je po očetovi smrti ekonomsko podpirala družino.

Magdalena, ki je tedaj obiskovala osnovno šolo, je skušala mamo takole potolažiti: "Ne joči, mama, nič se ne boj! Kmalu bom velika in ti bom pomagala kot očeka in Frančiška!" Deklica, ki je bila zelo nadarjena, je morala pustiti šolo in se oprijeti tkalske obrti, s katero se je družina preživljala. Šele mnogo kasneje ji je uspelo končati osnovno šolo.

Ker je bila zelo sposobna in razumna, ji je župnik iz Buttigliere komaj štirinajstletni zaupal otroški vrtec za vaše otroke, ki so jo takoj vzljubili.

Medtem pa se je privatno pripravljala na izpite in diplomirala na učiteljskišči. Takoj je dobila službo na osnovni šoli v Montaldu (1866), kjer je ostala do leta 1878. Kot učiteljico so jo zelo cenili, kot pastoralna sodelavka pa je bila v

župniji skoraj nepogrešljiva.

V njej pa je v tem času dozoreval redovni poklic: bratje so namreč odrasli, za mamo pa je sama poskrbela. S svojimi prihranki ji je kupila hišico z nekaj zemlje, kjer je lahko mirno živela. Ko se je šla posvetovat z don Boskom, je bila stara 31 let. Svetnik jo je prepričal, da klavzura ni zanjo in ji je pokazal pot v družbo Hčera Marije Pomočnice, kamor je vstopila 15. avgusta 1878. Sprejela jo je soustanoviteljica družbe in njena prva predstojnica Marija Dominika Mazzarello, ki jo danes tudi častimo na oltarju.

Prve zaobljube je naredila 4. septembra 1879. Imela je za sabo dolgo življenjsko izkušnjo in je bila kot rojena za vodstvo, zato so ji predstojnice že leta 1881 zaupale delo na Siciliji. Ko je Sicilija postala provinca, je s. Magdalena Morano postala njena prva predstojnica.

Sicilija je postala njena druga domovina. 26 let njenega delovanja na tem otoku nosi na sebi pečat nadnaravnega: ustanovila je okrog 20 domov (šole, delavnice, konvikti)...

Umrla je 26. marca 1909, stara komaj 61 let.

Ustavimo se pri treh značilno-

stih: bila je velika vzgojiteljica, žena globoke vere, imela pa je tudi velik dar vodenja.

Poklic vzgojiteljice je izražala v precejšnjih človeških sposobnostih: ljubezni, zvestobi, veselju, stanovitnosti... Prav njeno vzgojno poslanstvo ter način, kako ga je vršila, lahko danes postane zgled za vse, ki se danes v Cerkvi posvečajo vzgojnemu poslanstvu.

Njena globoka vera se izraža v zadržanju ter pisani in govornji besedi. V nekem kratkem osnutku za nagovor sestram iz leta 1902 pravi: "To je življenje vsake sestre: moliti, delati za Boga in družbo, trpeti, molčati!" Tega programa se je tudi sama zvesto držala.

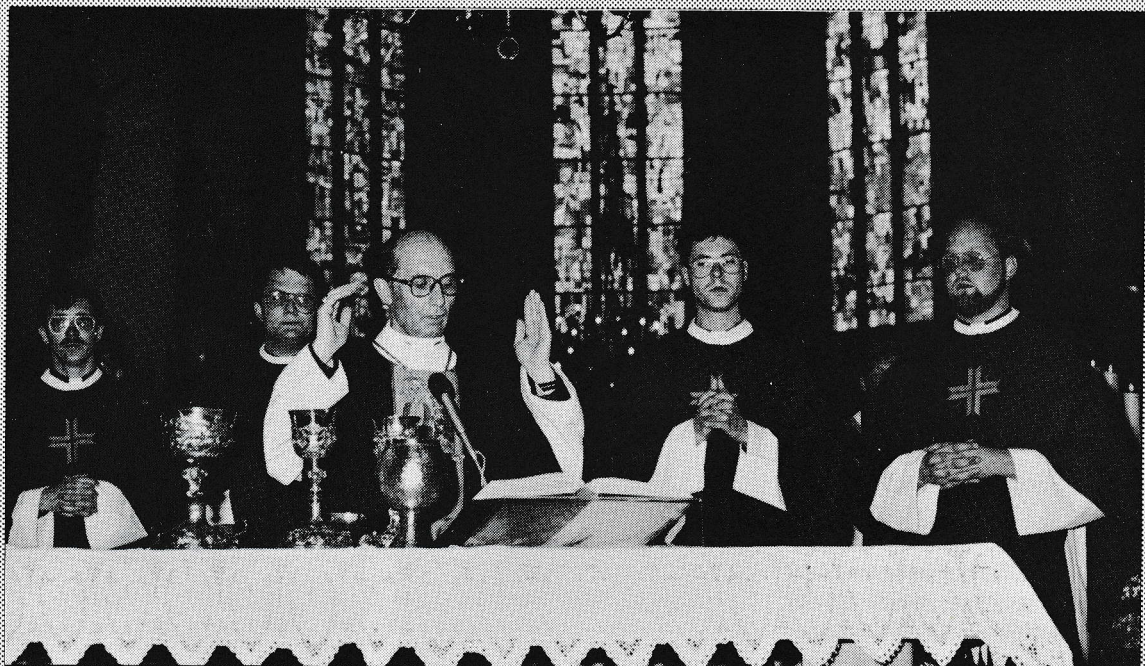
Vse njeno delo je imelo en sam cilj: božjo slavo. Od tod izhaja njena odtrganost od vsega, kar je zemeljsko, in želja po večnem življenju, zato hoče na vsak način postati sveta v teženju za nenehnim združenjem z Bogom.

Toda ni ji dovolj, da sama živi za Boga. K njemu želi pripeljati vse, s katerimi prihaja v stik. Njen zgled ne vliva poguma samo njenim sosestram in vabi na pot svetosti, pač pa lahko služi kot pobuda tudi mnogim mladim dušam, ki iščejo, kdo bi jih dvignil iz moralne revščine današnjega sveta.

s. Ivana Bizjan

Vedno govorite in oznanjajte, da Marija Pomočnica podeli posebne milosti, tudi izredne in čudežne, tistemu, ki se ukvarja s krščansko vzgojo zapuščenih mladine, pa naj bo dejansko, z nasvetom, z dobrim zgledom ali enostavno z molitvijo.

sv. Janez Bosko

NOVOMAŠNIK BOD' POZDRAVLJEN

Dragi prijatelji svetega Janeza Boska,

gotovo vam je zelo pri srcu srečna prihodnost našega naroda, naših ljudi! Don Bosko je jasno uvidel, da je ta prihodnost odvisna predvsem od kakovosti vzgoje. Zato je z globoko hvaležnostjo sprejel božji klic, naj postane duhovnik. "Kot duhovnik bom mogel največ dobrega storiti za mladega človeka," je rad razmišljal sam pri sebi. Sklenil je, da "bo duhovnik vedno in povsod", da bo "do zadnjega diha svojega življenja vse moči namenil za mlade prijatelje". Mladino je želel videti "srečno tukaj in v večnosti". Zapisal je celo, da ga imajo mladi zato tako radi, "ker vedo, da jim pripravlja večno srečo".

Če je sreča, če je nebo v srcu mladega človeka, bo tudi na njegovem obrazu, v njegovih ustih, njegovih odločitvah, dejanjih in korakih...

Po don Boskovem mnenju mora duhovnik mlade ljudi nujno voditi k svetosti, da bi bili lahko veseli, srečni, zadovoljni, navdušeni in velikodušni za vse dobro. Gradi namreč samo to.

Zato smo Bogu tako neizmerno hvaležni za vsak duhovni poklic; ob vsakem duhovniškem poklicu - ki je neke vrste garancija duhovnih poklicev - pa se naša duša naravnost razpoje. To se mora na neki način odražati tudi v Salezijanskem vestniku.

Bralec bo začutil, da gre za veliko in pomembno delo v korist naroda, če dela za duhovne poklice. Spomnil se bo tistih, ki se Bogu zahvaljujejo za krajše ali daljše obdobje služenja. Storil bo vse, da bi se prebudili novi duhovni poklici, tudi tisti mogoče manj znani: za redovne brate, kontemplativne redove in svetne ustanove! Storil bo prav tako vse, da bi bilo čim več različnih sodelavcev: oskrbnikov cerkva, župnijskih gospodinj, bogoslužnih sodelavcev...

Eno je gotovo: na področju duhovne vzgoje, pastoralne dejavnosti, pričevanja in oznanjevanja evangelija ni nevarnosti brezposelnosti in tudi nikdar ni prepozna odločitev za ta poklic.

Vsem novomašnikom izrekam priskrbe čestitke in jim želim globokega zadovoljstva v služenju božjemu kraljestvu. Prav tako vsem zlatomašnikom in drugim jubilentom v duhovnih poklicih!

*Stanislav Hočevar
inšpektor*

**KAJ BI KOT MLAD
DUHOVNIK NAJRAJŠI
DELAL?**

NOVOMAŠNIKI RAZ

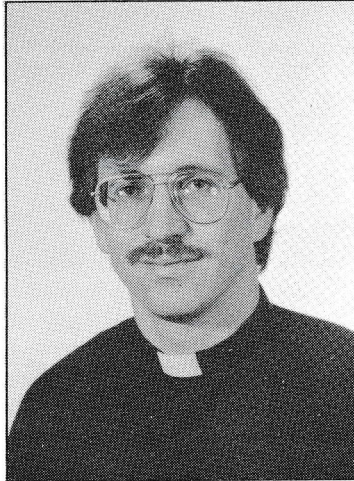
Baligač: Najprej mi stopa pred oči moje novomašno geslo: "Tiste dni bo deset mož iz narodov vseh jezikov prijelo judovskega moža za rob suknje in bodo rekli: 'Z vami pojdemo, zakaj slišali smo, da je Bog z vami'" (Zah 8,23)! To zame pomeni: delati med mladimi, z mladimi in za mlade tako, da bodo drugi okoli te mlade krščanske skupnosti vedno bolj spoznavali in odkrivali, kako se spleča živeti danes, da je življenje vredno življenja, še posebej, če ga živiš kot kristjan v zaupanju v Boga.

Krampač: Če bi povedal o tem, kaj bi najrajši delal, bi omenil, da bi zelo rad delal z mladimi v različnih skupinah. Predvsem so to skupine v okviru župnije, kajti za delo z mladimi v takih skupinah se čutim vsej nekoliko pripravljenega. Seveda me veseli vsakršno delo z mladimi.

Križnik: Ker sem salezijanec, ker sem deloval po oratorijih v Italiji, mislim, da bi mi najbolj ustrezalo delo z mladino. Vsekakor bom v ospredje postavil delo z mladimi, saj sem si celo za novomašno vodilo izbral don Boskovo misel: Oče, učitelj in prijatelj med mladimi.

Štumpf: Mislim, da je na začetku moje duhovniške poti zame zelo pomembno delo v pastoralni, se pravi, delo v župniji. To je delo z ljudmi, tudi z mladimi. Sicer pa je duhovnik v Kristusovem imenu poslan k vsakemu človeku in zato se ne bojim takšnega ali drugačnega dela, kjerkoli potem že sem.

Andrej Baligač, Ižakovci, ž. Beltinci

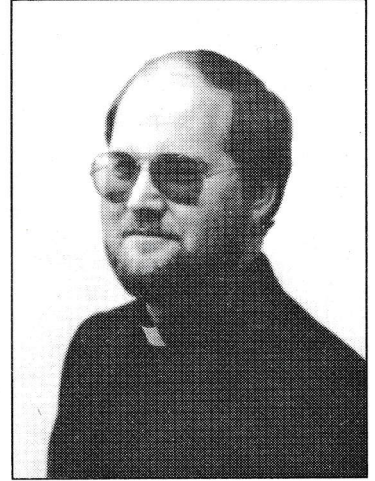

**SE TI ZDI, DA SI
ZADOSTI PRIPRAVLJEN
NA PASTORALNO DELO
DANES, POSEBNO MED
MLADINO?**

Baligač: Leta priprave na duhovniško poslanstvo so bila zame zelo zanimiva. Po srednji šoli v Želimljem sem bil dve leti na Teološki fakulteti v Ljubljani. Potem sem odšel na vzgojno prakso v Celovec, kjer sem delal z mladimi in med mladimi. Po tem sem nadaljeval študij teologije v Nemčiji (Benediktbeuern). Poleg rednega študija teologije sem poskušal čas izkoristiti za študij mladinske pastore in spoznavanja mladinske problematike. Lahko rečem, da sem verjetno ob tako bogatem študiju kar dobro teoretično podkovan.

Krampač: Čutim se premalo pripravljenega za delo danes, posebno med mladimi, kajti sama

Štefan Krampač, Gor. Bistrica, ž. Črensovci

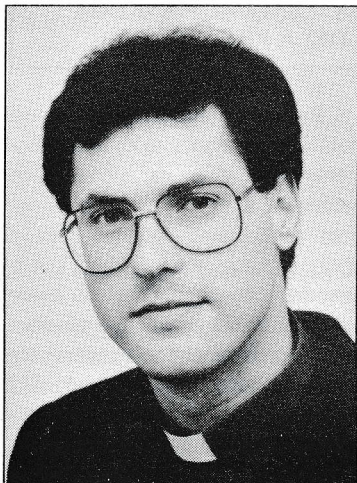
predavanja na fakulteti so nam dala premalo. Zato sem morda dlje časa želel, da bi se kot mlad duhovnik še usposobil za delo z mladimi. Sprjazniti se je treba s svojimi zmoglostmi in pomanjkljivostmi, ter se vživeti v delo, ki ti je naloženo. Zaupam v božjo pomoč in verujem, da je taka moja pot v božjih načrtih.

Križnik: Za delo z mladino se je treba vedno pripravljati, še posebej danes, ko je mladina v mnogočem drugačna od mladine prejšnjih generacij. Osebnostno mislim, da sem premalo pripravljen, vendar imam že kakšno pozitivno izkušnjo v delu z mladimi. Vedno je boljše, da smo optimisti, kakor pa pesimisti pri delu z mladino.

Štumpf: Priprava na duhovništvo je brez dvoma tudi pastoralna priprava. Zame je trajala trinajst let. Zato si upam reči, da je bila temeljita. Vendar pa ta priprava ni nikakor nekaj, kar se konča, ampak je trajna. Pastoralna je vedno

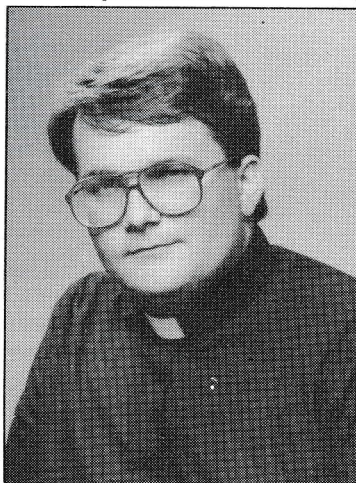
MIŠLJAJO O SEBI

Štefan Križnik, ž. Sevnica

novost, ki pa upošteva, kar je bilo. Tako je tudi mladinska pastorala vedno nekaj novega na vseh področjih življenja, tudi na verskem. Stalno se je potrebno pripravljati, če hočem, da bom kaj koristnega naredil za ljudi.

Peter Štumpf, ž. Beltinci

očmi. Ko sem pozneje na duhovnih vajah spoznal salezijance, se je v meni vedno bolj obkikovala želja po posnemanju sv. Janez Boska, njegovega načina dela in življenja in to kot redovnik v salezijanski družbi.

Krampač: Poleg moje globoko verne družine je name odločilno vplivalo srečanje s salezijanci. S salezijanci sem se srečeval kot fant, ko sem hodil na duhovne vaje. Veselilo me je življenje in delo salezijancev. Za sam duhovniški poklic pa sem dobil osnovno naravnost že v družini.

Križnik: Težko bi odgovoril z eno besedo, kaj je odločilno vplivalo na mojo odločitev, morda najprej duhovne vaje, na katere so me v 8. razredu povabili salezijanci, potem odločitev za vstop v Želimlje. Vsako leto je na poseben način vplivalo na mojo odločitev. Moj "da" Gospodu je klil skozi vsa leta študija.

Štumpf: Na moj poklic so odločilno vplivali salezijanci sami. Kot vzgojitelji so bili nam gojenecem vedno zelo blizu. Dali so nam človeške in verske vrednote, ter ljubezen do Boga, Marije Pomočnice, don Boska ter mladih.

ZAKAJ SE MLADINA DANES TAKO MALO ODLOČA ZA DUHOVNI POKLIC?

Mnogim se zdi ta odločitev, ki ni le lastna, temveč je tudi poklicanost od Boga, na katero človek le odgovarja, prezahtevna. V njej ne vidijo smisla življenja. Smisla pa ne vidijo zato, ker v duhovniškem poklicu vidijo le eno izmed možnih oblik življenja. Ta oblika pa današnjemu času ni primerna, vsaj tako menijo mnogi. V duhovnem poklicu ne odkrijejo več nobene vrednote in jim sam poklic ni vrednota.

Krampač: Po mojem mnenju se mladi tako malo odločajo za duhovni poklic, ker jim je preveč oddaljen. Gotovo vpliva nanje današnje mišljenje in materialistična usmerjenost družbe. Toda mislim, da bi morali duhovniki in vsi drugi ustvarjati v svojem okolju tako ozračje, da bi mladi začutili v duhovniškem delu privlačnost in zanimivost; da se mladi bolj živo srečujejo z duhovniki, z njimi bolj osebno živijo - to bi lahko za marsikoga bila spodbuda...

Križnik: Današnji svet je v marsičem spremenil tudi poglede na vero in na duhovne poklice. Mladi so naveličani, polni vsega, želijo vedno kaj novega, razvedrila, razburkanega življenja, odločitev za duhovništvo pa je popolnoma nasprotna njihovemu mišljenju. Pa vendar marsikak mlad človek, ko vidi, da v uživanju ne bo našel miru

KAJ JE ODLOČILNO VPLIVALO NA TVOJO ODLOČITEV ZA (SALEZIJANSKI) POKLIC?

Baligač: Name je odločilno vplivalo življenje med mladimi v Modestovem domu; tu sem nekako bolj jasno spoznal poklicanost v duhovniški poklic. Za salezijanski poklic pa sem se najprej navdušil ob branju življenjepisa sv. Janeza Boska, ki sta mi ga kupila starša. Njegovo življenje se mi je zdelo vedno tako privlačno, da sem ga imel velikokrat kot mlad fantič pred

svoji duši, usmeri svoje življenje v duhovnost in celo duhovni poklic.

Štumpf: Zato, ker ga premalo pozna. Danes mladi niso življenjsko povezani s Cerkvijo, z duhovnikom. K temu je brez dvoma pripomogel čas, ki smo ga sedaj že preživeli. Tam, kjer mladi prejema-jo krščansko vzgojo, se tudi lažje odločijo za duhovni poklic. Mladi si želijo izkušnje, tudi v duhovnosti. Najbolj pa seveda preko molitve, ko mladi izkusijo, kako na primer moli redovna skupnost, župnik... Ob taki izkušnji v mnogih mladih zori duhovni poklic.

KAKO SI DOŽIVLJAL ČAS PRIPRAVE NA DUHOVNIŠTVO: ŠTUDIJ, TEŽAVE, PRAKTIČNO DELO?

Baligač: Predvsem v praktičnem delu, pa naj je to bilo v Celovcu, ali pa v času študija, sem doživljal in sprejemal vedno nove spodbude za nadaljnjo hojo po poti, ki se mi je odkrivala v vedno novi luči.

Krampač: Glede priprave na duhovništvo sem najbolj zadovol-

jen, da sem imel priložnost, da sem se lahko več let uvajal v pastoralno delo. Tako sem vse od noviciata bil vključen v župnijsko pastoralno delo. Študij v bogoslovju je na teoretični ravni. Bogu sem hvaležen, da mi je bilo dano, da sem bil toliko v stiku z ljudmi v župniji, da sem se lahko že kot bogoslovec uvajal v svoje prihodnje delo. Prav na tem področju se čutim vsaj nekoliko pripravljenega.

Križnik: Študij, tako doma kot v tujini, je bil zame dokaj zanimiv. Ker sem po naravi bolj tehničen tip, mi je veliko koristilo tudi to, da sem študij povezoval s pastoralno dejavnostjo. V Italiji sem bil vključen v oratorije, kjer sem doživljal pristno salezijansko delo in si pridobil marsikatero koristno izkušnjo. Tudi leto pastoralne prakse na Kodeljevem, mislim, da mi je veliko koristilo.

Štumpf: Doba priprave na duhovništvo je zelo pomemben čas, ki ga mora pravilno živeti najprej vsak kandidat sam osebno. Vse, kar to obdobje priprave vključuje: študij, molitev, zorenje v človeških krepostih, praktično delo..., vse to skupaj gradi in izoblikuje osebnost salezijanca-duhovnika. Ne more biti duhovnik tisti, ki nima veselja

do študija, ki mu prva težava vzame pogum, ki se boji dela in ki mu je molitev izguba časa.

KAKO VIDIŠ PERSPEKTIVO SALEZIJANSKEGA DELA PRI NAS?

Baligač: Ugodne družbeno politične spremembe odpirajo salezijanskemu delu na Slovenskem možnosti v njegovem prvenstvenem poslanstvu, namreč delu z ubogo in zapuščeno mladino, kakor je vedno znova ponavljal sv. Janez Bosko. Zame to pomeni predvsem delo s problematično mladino ter delo z vajenci. Upam, da bo kmalu zopet možno odpreti poklicne šole, ustanoviti internate, prevzeti delo v vzgojnih zavodih, začeti z ustanavljanjem mladinskih centrov, oratorijev itd.

Krampač: Perspektivo salezijanskega dela vidim v pristnem salezijanskem delu, kakor je to bilo v don Boskovem času in pri nas v predvojnem času. Nove družbene razmere nam dajejo upanje, da bomo kmalu lahko opravljali svoje delo. Toda študij in vzgoja sta bila doslej usmerjena v župnijsko pastoralno delo. Problem je tudi v tem, da je večina sobratov angažirana na župnijah in bi drugačno delo zahtevalo vračanje mnogih župnij. Na to novo poslanstvo moramo misliti že sedaj in se nanj pripravljati.

Križnik: Kolikor spremljam spremembe v zadnjem času, mislim, da se nam salezijancem odpirajo nove možnosti dela, še posebej z mladino in te možnosti moramo znati izkoristiti. Ena od prvih so seveda mladinski centri, ki so v nastajanju, nastajajo tudi večji centri, kjer se združuje več župnij in se skupaj načrtuje delo z mladino.

Štumpf: Salezijansko delo pri nas bo imelo prihodnost, če bomo salezijanci najprej sami o sebi vedeli, kaj in kdo smo in kaj hočemo. Delati moramo skupaj, zaupati mlajšim in hkrati ne podcenjevati dela starejših. Nujno moramo ponovno odkriti vrednost don Boska za naš čas in prostor.

**KAJ BI ZAŽELEL
FANTOM IN DEKLETOM
NA ZAČETKU SVOJE
DUHOVNIŠKE POTI?**

Baligač: Velikokrat se srečujem z mladimi, ki so nezadovoljni s svojim življenjem in nad njim celo obupujejo. Vsem tem fantom in dekletom bi rad zaželel, da bi našli koga, morda bo to prijatelj ali prijateljica, morda mladinska veroučna skupina, ali duhovnik ali kdo drug, ki jim bo povedal, da je življenje dragocen dar. V času nepotešenosti, ki danes vlada, se nam odpira novo poglavje v spoznavanju človeka. Človek potrebuje notranjo globino, iz katere lahko vsak dan svojega življenja črpa. Zato bi želel vsem mladim in

vsakemu posebej, da bi vsakdo našel čas zase, da bi zmožel zaživeti iz svoje notranjosti, ki se v svojem jedru dotika Neskončnega.

Krampač: Novomašniki si navadno izberejo novomašno geslo. Tudi sam sem si ga izbral in sicer predvsem kot vodilo, cilj, ki si ga postavljam na začetku svoje duhovniške poti: "Novo zapoved vam dam: Ljubite drug drugega!" Ta zapoved naj ne bi bila meni in ne vam, dragi mladi prijatelji, le zapoved. To naj bi bil naš način in stil življenja. Ljubeznivost na vsakem koraku, v naših medsebojnih odnosih v skupini, v družini, v vsakdanjem okolju... Tako bomo lahko resnično zapeli: "Mir in ljubezen vladata naj, sreča naj sije kot tvoj smehljaj."

Križnik: Mladim današnjega časa bi svetoval, da v polnosti zaživijo svoje krščanstvo tako, da v svoje okolje prinašajo tisto pravo veselje, ki ga je oznanjal Kristus in kakršnega je prinašal svojim fantom tudi sv. Janez Bosko. Življenjsko vodilo naj jim bo: "Biti vedno vesel, gledati na življenje kot na dar, dragocen dar, ki ga ne smem zapraviti!" Današnji svet potrebuje mladih, ki so goreči, veseli, optimistični, ki so pripravljeni oznanjati

večno Resnico in zanjo tudi kaj žrtvovati.

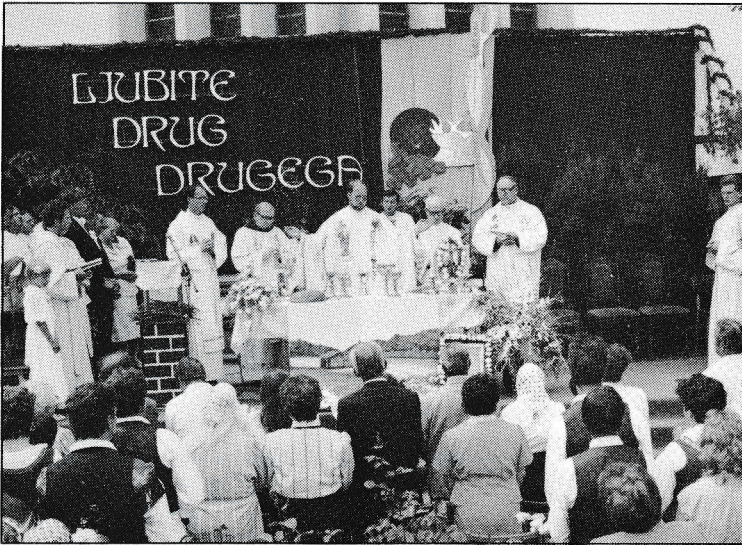
Štumpf: Kot duhovnik jim želim, da bi gledali v prihodnost z jasnim in vedrim pogledom. V njihovih srcih naj ne bo strahu: kako in kaj bo, saj je vendar Kristus gospodar človeškega življenja in zgodovine. Kdor njemu odpre svoje srce, ta bo zagotovo, kljub težavam, imel lepo življenje.

Povedal bi še tole: na duhovnika ne glejmo le kot na tistega, ki ima svojo vrednost, če zna dobro gospodariti, organizirati, upravljati... ampak glejmo nanj kot na duhovnika, ki zna tudi moliti, spovedovati, oznanjati, maševati... V tem je duhovnikova nenadomestljivost in njegova prva vrednost. Molimo, da bo Bog dal slovenskemu narodu svetih duhovnikov!

PRIČEVANJA

Bila sem na treh novih mašah!

To poletje smo imeli v Prekmurju tri nove maše; udeležila sem se vseh treh, kakor tudi mašniškega posvečenja v Mariboru. V spominu mi bo vedno ostala nova maša g. Štefana Krampača z Gornje Bistrice.

Verniki Bistic (Gornje, Srednje in Dolnje) smo imeli mesec dni duhovne priprave. Med nas so prišli salezijanci in nam dali moči in upanja, da smo počistili svoje duše in svoja srca, da smo se spravili z Bogom in nas lepo pripravili na veliki dogodek nove maše.

Naš novomašnik Štefan je rastel 27 let za svoj duhovniški poklic, neposredno pa se je pripravljajl 12 let, ko je stopil v salezijansko družbo in si izbral poklic salezijanca.

Verno ljudstvo se je številno zbralo že 14. julija zvečer za

Še en drobec iz novomašnega praznovanja

"Končno si se vrnila! Kako je bilo?" me napadejo z vprašanji domači, ko se v ponedeljek vrnem z "nove maše". "Ja, kako neki, čisto po prekmursko..." jim odgovorim, a vprašanje ostane odprto, radovednost nepotešena. Če kaj podobnega muči tudi vas, je tu preprost recept: Molite za duhovniške in redovniške poklice, spodbujajte, a ne silite, in mogoče boste kdaj povabljeni tudi vi na kakšno "prekmursko novo mašo".

Jaz in moji prijatelji smo mladi ljudje, ki še nismo docela obremenjeni z naglico vsakdanjika, nimamo še lastnih družin, ampak že nekaj let

sprejem novomašnika, še bolj množično pa za slovo od doma 15. julija, ko sta ga oče in mati blagoslovila za njegovo duhovniško pot. Veliko vernikov je šlo v sprevedu, še večja množica pa se je zbrala pred cerkvijo sv. Antona Padovanskega na Gor. Bistrici, ki je z velikim veseljem pričakala novomašnika Štefana in še z večjim veseljem sledila slovesnosti nove maše. Vsem se je zdelo prekratka, čeprav je trajala dve uri; verno ljudstvo bi tam stalo in poslušalo cel dan, posebno prelepi glas gospoda novomašnika Štefana, ki je res prelepo in odlično zapel svojo novo mašo.

Posebne čestitke in zahvala tudi g. Francu (Brku), bogoslovcu, ki je kot ceremoniar veliko pripomogel, da je tako nova maša kot primicija tako lepo uspela. Lepe pozdrave in zahvala vsem, ki ste prispevali, da je nova maša bila za vse posebno lepo doživetje!

Marija Bogatec
Dol. Bistrica

skupaj potujemo po naši ljubi Sloveniji in pripravljamo program za otroke in mladino po župnijah. Smo veseli (včasih še malo preveč, pravijo) kristjani, to pa je bil tudi razlog, da so nas povabili k pripravi dela programa na novomašnem slavlju. Pripravili smo nekaj glasbenih točk, saj sta glasba in petje naš glavni "adut". Ampak tu so bili še otroci. Ti se niso dali tako na hitro odpraviti. Če jim nismo bili všeč, so se po svoje zabavali zunaj. In prav je tako, oni so iskreni in se ne pretvarjajo.

Kaj, če bi zanje... kot da bi slišal moje misli, pride ceremoniar in

ZLATOMAŠNIKI 1990

reče: "Dajte, še nekaj za otroke." Ker je na takem slavlju navada plesati čindaro (kolo okoli miz) smo ob prvi polki skupaj z otroki že letali mimo miz, delali ovinke, dvigali prah, cvilili in vpili od utrujenosti; otrok pa vedno več v kači, ki je vijugala med drevesi v sadovnjaku. Ansambel je prenehal z igranjem že tretjič ali petič znano polko Na Roblek, otroci pa: "Še, še, še..." In smo ploskali, se tolkli po kolenih ob pesmi Če si srečen, naučili smo se indijansko pesmico in se skupaj z njo manjšali in rasli. Preživeli smo pozdravno vzklikanje pravih divjih Indijancev, prepevali smo pesmico o lubenici, ki se je razpočila, na koncu pa smo skupaj zaplesali na dežju v ritmu A ču-ču-ča.

Pravijo, da je treba prenehati, ko je najlepše in tako smo tudi storili. Uživali smo ob pogledu na razigrane otroke in vedeli smo, da smo jim tedaj dali vse, kar so potrebovali: veselje, igro in smeh, predvsem pa to, da smo se ukvarjali z njimi in samo z njimi, ne zaradi njihovih staršev, ki so nas sede opazovali.

Mislím, da je pomen in čar novomašnega slavlja ali kateregakoli praznovanja ravno v občutenju povezanosti, naj bo to v pesmi, med pogovorom, v igri, ob smehu in prijaznih pogledih. Mogoče bi bilo potrebno v popoldanskem programu tudi za starejše več storiti za to povezanost. Kristjani moramo biti veseli brez znamenja neke nepotrebne otožnosti ali zamorjenosti. Če pa kdo vseeno misli, da je novomašno slavlje odveč, samo nekaj besed iz Lukovega evangelija: **"Gostiti in veseliti pa se je bilo treba, ker je bil ta brat izgubljen in je najden."**

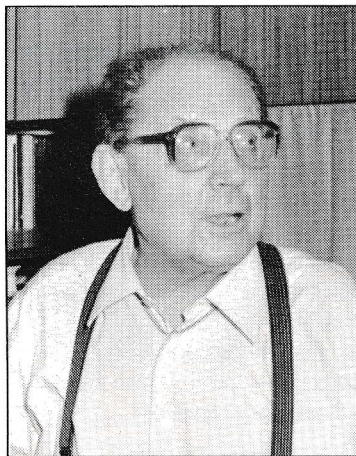
Lep pozdrav vsem kristjanom, ki se znajo smejati!

Kata

Avguštin Jakob

Veseli se je zlate maše, ki jo je nameraval obhajati 1. julija v domačih Lipovcih (ž. Beltinci). Bog pa ga je 5. marca letos poklical k praznovanju večnega bogoslužja v nebeškem Jeruzalemu.

Evstahij Kristanc

Zlato mašo je daroval 15. julija 1990 na Sp. Brniku.

Izhajam iz revne družine šestih otrok. Mater sem izgubil v prvem letu starosti, očeta v petem. Imel

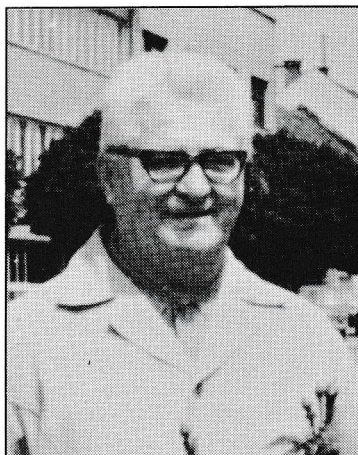
sem mačeho, ki me je kot taka tudi vzgajala. Z bratom in sestrami, ki so služili na kmetih, mi je bilo prepovedano govoriti. Ko se je brat poročil, me je nasilno vzel od mačehe. Ker pri njem tudi nisem mogel biti, sem šel služiti za pastirja.

Po nasvetu starejše sestre, salezijanske sotrudnice, sem se odločil, da grem študirat v Italijo, v misijonski zavod v Foglizzo. Po četrtem letniku sem bil preoblečen v klerika in se šel domov posloviti od domačih. Ker sem pa zapadel z osemnajstim letom vojaški obveznosti, me niso več pustili ven, dokler ne odslužim. Do služenja sem bil na Radni, takoj nato pa sem šel v Tunizijo na asistenco. Po dveh letih sem prišel nazaj v Slovenijo študirat bogoslovje v Ljubljani. Kot duhovnik sem šel v Split za kateheta. Ko so ga Italijani 1941 zasedli, sem jaz, ki sem imel potni list, odšel v Italijo, v Turin, kjer so me imeli za prvega odrešenega.

Tam sem bil ravnateljev pomočnik in imel skrb za tuje sobrate ter za snago zavoda. V Turinu sem preživel vso vojno in nisem bil vpleten v domače homatije, zato sem takoj po vojni šel v Rim in tam dobil vizo za Alžir, ki je bil takrat še francoska kolonija.

V življenju sem občutil varstvo sv. Jožefa in angela varuha. Večkrat sem bil rešen iz smrtnih nevarnosti. Prva skrb salezijanca naj bi bila moška mladina. Dečki naj čutijo, da jih imamo radi. Obnovimo metodo preventivnega sistema. Najbolj srečni trenutki duhovništva so bili pred Najsvetejšim.

(Gospod Evstahij sedaj živi na Trsteniku v domu za starejše sobrate, kjer vrši dragocen apostolat predanega trpljenja.)

Ignacij Ozmec

Rad bi prišel na praznovanje zlate maše v domačo vas Melinci (ž. Beltinci), pa mu bolezen (invalidnost) tega ne dopušča. V Dominikanski republiki ga bo obiskal njegov rojak g. Martin Maroša in mu ponesel naša voščila in dobre želje.

Štefan Pintarič

Zlato mašo je praznoval 22. julija 1990 v Dokležovju.

- Kako da ste se odločili za salezijanski poklic?

Zgodba mojega poklica se začena v takratnem salezijanskem

oratoriju v Veržeju. Tja smo zahajali vsako nedeljo, bili priče prijaznosti in veselja salezijancev, ki so nas navduševali za vse dobro.

Cela naša družina je bila prežeta s salezijanskim duhom. Zbirala se je ob božjem oltarju, nad katerim je bila slika božje Matere - Matere dobrega sveta. Tu so naši starši, posebno naše matere, izprosili redovne poklice. Naj omenim še to, da smo v naši družini častili Marijo Pomočnico tudi zato, ker sem bil krščen 24. maja, na praznik Marije Pomočnice.

Ko so salezijanci v Murski Soboti odprli zavod Martinišče, je moj starejši brat bil med prvimi gojenci. Sam sem si želel vstopiti v isti zavod, vendar starši ne bi zmogli plačevati za oba. Božja previdnost mi je po prizadevanju g. Jožefa Raduha, takratnega ravnatelja Martinišča, odprla drugo pot: Italijo.

Tako sem z drugimi štirinajstimi Prekmurci leta 1927 odšel v Italijo v Foglizzo blizu Turina, kjer sem končal gimnazijo in bil sprejet v noviciat. Zadnji letnik bogoslovja sem končal v Ljubljani, kjer sem bil posvečen v duhovnika 7. julija 1940. Novo mašo sem zapel v Dokležovju 4. avgusta. Takrat Dokležovje še bi bilo župnija, spadali smo pod Beltince. Tisto leto je ta župnija imela deset novomašnikov, vsi salezijanci, razen enega! Naslednji dan po novi maši smo vsi poromali v Veržej, da se pred milostno podobo Matere dobrega sveta zahvalimo za milost duhovniškega poklica.

- Vaše duhovniško delovanje?

Po novi maši sem bil nastavljen za šolskega vodjo v konviktu na Rakovniku. Vladala je gorečnost, delavnost, bratska ljubezen; kljub težkim časom moram reči: Ja, takrat je bilo pa res lepo!

Leta 1945 sem postal "romar

brez domovine", kot pravimo za zdomce. Da bi povedal, kako sem odšel in zakaj sem prišel v Švico, bi bila potrebna cela knjiga. Dolga in težavna je bila pot. Kljub vsemu me je ta dežela sprejela in prav zato sem do danes v Švici.

- Radi prihajate domov. Kako doživljate Slovenijo danes?

Mila podoba domačega kraja me vedno spremlja, podoba svetega kraja mojega otroštva. In če sem za svobodo svoje domovine moral trpeti, se odpovedati svojemu imenu, biti po krivem zaslisevan, obsojen, toliko bolj kot duhovnik želim s svojim prihodom in s svojo vedrostjo pokazati, da sem vedno sin Slovenije! Božji mlini meljejo počasi, pravijo. To, kar sem si leta in leta želel, se je uresničilo: namesto laži nastopa resnica; laž ima kratke noge, čeprav sem moral čakati in trpeti 45 let.

- Če pogledate na duhovništvo nazaj?

V svojih 50 letih sem bil najbolj zadovoljen s tem, da sem mogel vedno delovati po salezijanskih domovih, kjer je bila mladina. Tako sem se vedno počutil mladega in še danes, ko nisem več v taki skupnosti, črпам iz tega izvira mlade energije kljub starosti. K temu pa so pripomogli tudi sobratje in dobri ljudje.

Svojo pot izročam Bogu s prošnjo, da tudi v prihodnje skrbi zame. Njemu izročam dneve ali leta, ki mi jih bo še naklonil in ga prosim: Iz svojih božjih rok me ne izpusti!

DRAGI

MOLIVCI!

Končujemo počitnice in začnemo novo šolsko leto. Mnogi so se odločili za razne poklice, med njimi nekateri tudi za duhovne. Za te, ki so se poslovali od svojega doma in vstopili v semenišče ali redovno skupnost, bomo še posebno molili, da bodo premagali začetne težave in vztrajali v duhovnem poklicu.

V novem šolskem letu pa poleg molitve za nove duhovne poklice tudi opazujemo in še s kakšno dobrohotno besedo opogumimo kakšnega fanta ali dekle za duhovni poklic. Če veste za kakega fanta ali dekle, ki vzbujajo upanje duhovnega poklica, nam sporočite, da jih povabimo na duhovne vaje, kjer si bodo božji klic "hodi za menoj" utrdili in se potem lažje tudi dokončno odločili. V naše semenišče v Želimljem sprejemamo tudi starejše, ki so morda že v kakem poklicu, pa bi želeli postati duhovniki ali redovniki - salezijanci laiki, sobratje pomočniki. To naj bi bila v tem šolskem letu še posebna naloga vseh molivcev.

Molitev za duhovne poklice naj nas povezuje v veliko božjo družino, ki vsak dan prosi Gospodarja žetve, naj pošlje delavcev na svojo žetev...

V molitvi se vas spominjam, posebno še bolnikov, in lepo pozdravljam.

Vdani Jože,
Trstenik 23
64204 GOLNIK
tel.46-411

MOLITVENI NAMENI

Spoštovani sestre in bratje - molivci!

Za nami je veliko bogatih doživetij - tudi srečanja na Rakovniku - pred nami pa velika novih dolžnosti! Vse naj spremlja božji blagoslov.

Kakor je Marija vztrajno molila z apostoli za prihod Svetega duha, tako hočemo tudi mi.

SEPTEMBER

Za vse učitelje in profesorje, da bi našo mladino vzgajali v poštenosti in jih usmerjali v poklice v skladu z božjo voljo.

OKTOBER

Za vse umetnike, da bi odkrivali božjo lepoto, mladino uvajali v svet trajnih vrednot in tako prebujali hrepenenje po služenju Bogu.

NOVEMBER

Za vse, ki delajo na zemlji, da bi vedno bolj spoznavali božje zamisli o človeku in tako usposabljali mladino zaslужenje Bogu in ljudem tudi v duhovnih poklicih.

Vsem vam, dragi molivci, želim navdušenja in zaupanja. Če smo združeni v Njem, smo močni.

Vas

*Stamislav Hočevar
inšpektor*

DUHOVNE VAJE ZA MOLIVCE

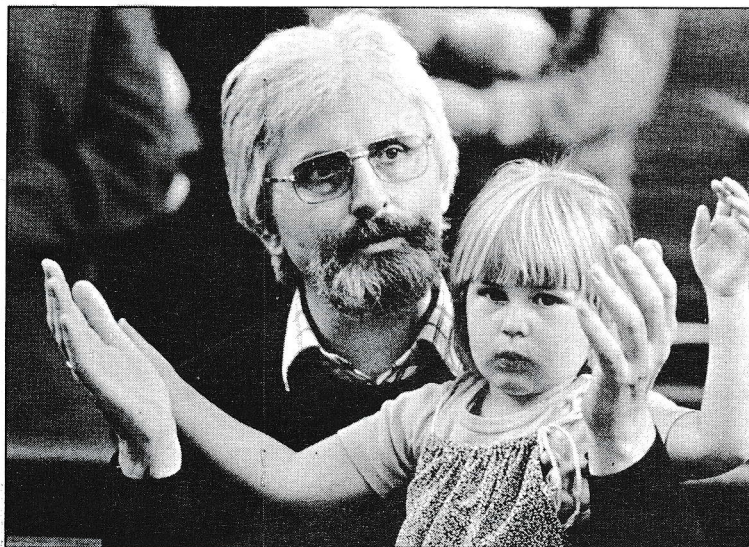
V tem letu bodo še dvakrat:

- v frančiškanskem samostanu v NAZARJAH od 5. do 7. oktobra;
- v samostanu STIČNA od 29. novembra do 1. decembra.
- Prijavite se vsaj teden prej na naslov:

SALEZIJANSKI DOM,
TRSTENIK 23,
64204 Golnik
ali po tel.: 064/ 46 - 411.

V LEPŠE ŽIVLJENJE SO ODŠLI:

Barbara Kogoj, redovnica, Pariz
Julka Bertoncelj, Selce nad Š. Loko
Frančiška Oven, Velika Loka
Terezija Oven, Velika Loka
Terezija Gliha, Veliki Gaber
Anton Klevišar, Godovič
Julka Tratnik, Godovič
Cecilija Matjašec, Bratanci
Kolasta Mlakar, Babno polje
Marija Praznik, Ravne na Koroškem
Marija Gyerek, Murska Sobota
Terezija Čaplja, Zg. Korena
Karel Zalokar, Jurklošter
Antonija Vojsko, Šebrelje
Minka Smrkolj, Izlake
Marija Pavlič, Celje
Marija Prša, Žižki - Črenšovci
Frančiška Rozman, Budina

V POGOVORU Z BOGOM NAJDE ČLOVEK SAMEGA SEBE

Med najhujše stiske ljudi naših dni brez dvoma sodi: mrzličnost, raztrganost, občutek nesmiselnosti in neizpolnjeno hrepenenje po miru. Okoli nas se vedno kaj dogaja; gledamo televizijo, poslušamo radio, beremo časopise, vozimo se z avtom. Ob vsem tem smo pa prepričani, kakšno veliko uslugo delamo sami sebi, kaj šele tistim, za katere živimo.

Ko nas pesti naglica, hrup in nemir, se hkrati v mnogih izmed nas prebuja hrepenenje po molitvi, tihoti, miru...

Da bi se srečali z Bogom, so veliki ljudje, kot so bili Elija, Mojzes, Jancz Krstnik, Jezus, odhajali v samoto - v puščavo. Od takrat je puščava prostor življenjske prenovе - spreobrnitve. Telo, duša in duh v puščavi doživijo očiščenje. Kdor se napoti v puščavo, se vpraša tako, kot je bilo v starem katekizmu

vprašanje: Od kod sem, zakaj sem na svetu in kam grem? To pa je najgloblje vprašanje človekovega življenja. In to vprašanje ni bilo nikdar bolj pomembno kot danes. Puščava je kraj srečanja z Bogom. Tihota in molitev sta skrivnost tega kraja. Že prerok Izaija pravi, da je v tihoti in zaupanju naša moč. V tihoti raste človek devet mesecev pod materinim srcem, v tihoti najde človek pot do drugega. Bog se je za vsakega izmed nas izpostavil. Sprejel je obraz človeka: tebe-mene. S tem obrazom hodi okrog, z obrazom, ki je zaznamovan z mirom, zavetjem, z obrazom, ki potrebuje ljubezni in nežnosti, z obrazom, na katerem so tudi sledovi izdajstva in ranjenosti. Takšen kot sem lahko vstopim v osebni odnos z Bogom.

Bog nam govori: Jaz sem zate tu, sedaj, kadar ti gre dobro, ko si vesel, kadar veš za pot. Pravi pa tudi, da je z nami, ko nas pesti trpljenje, kadar občutimo notranjo praznino, kadar dvomimo ali ga ranimo. Vedno lahko računamo nanj.

Marija je napisala o izkustvu Boga, ki ga srečuje v kapeli pred tabernakljem takole:

"Imam prijatelja, ki je prav zame vedno tu, vedno me pričakuje; nikoli me še ni razočaral. Vedno ima čas zame. Z njim se lahko o vsem pogovarjam. Razume me; čeprav me zelo dobro pozna, me ne obtožuje. Sprejema me brez predsodkov, tudi takrat, kadar ga ranim in to ga zelo pogosto. Ima me rad in to mu tudi verjamem. Vedno je zvest, zato na njem gradim svoje življenje. Odkar ga poznam, nisem nikdar sama, čeprav večkrat občutim tudi samoto."

Če sem povezan z Bogom, postajam vse bolj človeški in zato božji. V vsakem človeku prihaja k

del sebe, to, kar nosim v globini svojega bitja.

Vsak izmed nas, ki pripadamo skupnosti Modestovega doma v Celovcu, ima izkušnjo, da brez vere ne gre in da si brez molitve ne moremo predstavljati svojega življenja in dela. To pa zaradi tega, ker bi naše delo zahtevalo nadčloveške moči, da bi lahko vzdržali ob težavah, ki so pri delu z mladimi; na drugi strani pa zato, ker imajo nekateri mladi nezaustavljivo močno hrepenenje po Bogu! Zaradi tega je v našem domu kapela v središču, prav tako tudi molitev.

Naša molitev je vedno usmerjena na tistega, ki mu pravimo TI. To ni meditacija v smislu pomirjenja, ampak odnos do Boga, ki mu pravimo Oče, ali Jezus Kristus. Bog je tisti, ki nas nenehno pričakuje, ki je vedno pripravljen z nami začeti pogovor. Kdor redno moli, ima izkušnjo, da nosi v sebi zaklad.

Menih v Pleterjah mi pravi, da je vse dar. Eden največjih darov pa je molitev. Tisti, ki je prišel do tega spoznanja, tisti naj položi samega sebe, svojo zgodovino, svoja najbolj skrita hrepenjenja v roke ljubečega Boga.

Tako bo v nas upanje in radost vstajenja.

In sad naših molitev bo: Kadar te kdo prosi za pomoč, daj mu tisto malo, kar si prejel. Ob tem ni potrebno nič skrivati in olupševati, ampak biti pristen in nenarejen.

Kolikor bomo tudi mi prihajali pred Boga, bomo tudi mi lahko napisali v dnevnik kakor sv. Terezija:

"Duša je prekipevala od miru, tako globokega miru, da tega ne morem izraziti. Ta mir me ni zapustil nikdar več, tudi ne v najtežjih in najtemnejših dneh."

Jože Andolšek

Ti si Bog ljubezni! Ker si to, si mati, oče, sestra, brat, prijatelj. Prepovedal si nam, da bi te upodabljali v kamnu ali kako drugače. Ne smemo delati podobe iz tebe. Ti si oče in neprimerno več kot oče. Ti si mati, toda nobena podoba o materi tebi ne ustreza. Ti si brat in sestra, toda neprimerno več. Ni te mogoče izraziti in zaobseči. Si neizrazen, ti nas ne zaohjameš, pa nas vodiš za roko. Ker nas tolažiš in nas vodiš in za nas skrbiš, si Bog z nami. Ti nisi Bog za muzej, niti za tempelj! Ti si Bog, ki živi, ki hodi z nami, ki se z nami pogovarja. Ti nisi kamen. Ti nisi zakon. Ti si Bog življenja.

Ne živim več jaz, ampak v meni živi Kristus. Koliko poti je moral prehoditi sv. Pavel, da je prišel do tega spoznanja. Ne živim več jaz, ampak v meni živi Kristus. Kaj se zgodi, če ti živiš v meni? Sem takrat še samostojen človek? kadar živiš ti v meni, kadar si ti združen z menoj, tedaj občutim v sebi mir. Takrat se lahko obrnem k ljudem, ne da bi izgubil samega sebe. Tedaj lahko sprejemem trpeče in ob njih začutim tvojo bližino, ki mi daje moč. Kadar živiš ti v meni, tedaj lahko ljubim, kakor ljubiš ti!

MISIJONARJI - POVEJTE NAM!

Na obisku v domovini so misijonarji: g. Jože Mlinarič (Rwanda), g. Ludvik Zabret in g. Ivan Kešpret (oba Indija). Občudujemo njihovo delo. Veliko nam o tem pove knjiga V misijonskih brazdah Indije (Zabret, Kešpret in Bernik), vendar bi radi vedeli še kaj, kar bi tudi v nas prebudilo misijonsko zavest.

ZAKAJ (IN KAKO) STE SE ODLOČILI ZA MISIJONSKI POKLIC?

Ivan: Želja, da bi šel v misijone, je vzkliła, še preden sem postal redovnik. Ko sem se šel posvetovati z nekim duhovnikom na fari o svojem poklicu, sem ga prosil, naj mi svetuje red, ki deluje v misijonih. Svetoval mi je salezijansko družbo. Bog me je poklical, da bi po svojih skromnih močeh pripomogel pri širjenju božjega kraljestva.

Ludvik: Za misijonski poklic sem kratko malo bil poklican. Nisem nič načrtoval, niti prošnje napisal. Inšpektor salezijancev v južni Indiji (Madras) me je vprašal, če bi šel v Indijo. Rekel sem "da" in konec.

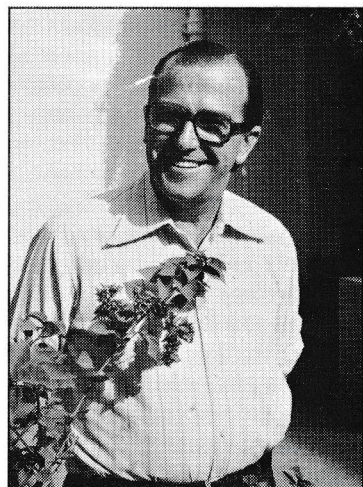
KRATKO PREDSTAVITE, KJE IN KAJ STE DELALI DO SEDAJ IN KJE MISIJONARITE SEDAJ?

Ivan: Pripravljen sem bil iti v misijone kamorkoli, a stvar se je tako zasukala, da se mi je odprla pot v Indijo. Mislim, da je bilo to delo božje previdnosti. Ko sem bil tam, so mi predstojniki naložili delo, kjer

sem pač bil najbolj koristen in sposoben. Najprej sem bil asistent v aspirantatu, kjer smo vzgajali indijske salezijance. Moji nekdanji mali gojenci so zdaj višji predstojniki in ravnatelji. Ko je bilo potrebno, sem bil tudi bolničar zavoda in skrbel za vse, ki so bili bolni. Iz tega obdobja se me vedno spominjajo in so mi hvaležni za trud, ki sem jim ga posvečal.

Ko so odprli nov aspirantat, sem postal ekonom zavoda. Sadil sem drevesa, olepševal okolje, urejal riževa polja, skrbel za vse potrebe aspirantov in sobratov. Moral sem biti vedno z odprtimi očmi.

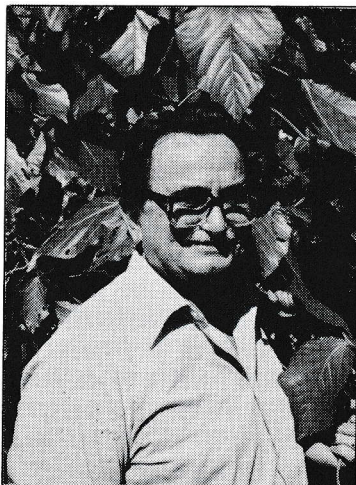
1970 so me predstavili v

Madras, kjer se je ustanovljala nova tiskarska šola. Dva indijska mlada pomočnika, ki sta v Italiji študirala to stroko, sta izstopila. Oddelek so poverili meni, staremu, ki ga glas siren ne bo potegnil ven. Na stara leta sem se moral učiti nove stroke. Moje glavno delo je bilo priprava filmov za barvni tisk in pa kontrola nad kvaliteto tiska. Še vedno delam na istem oddelku, a počasi prevzemajo delo tisti, ki sem jih vzgojil.

Ludvik: To že vse veste iz knjige V misijonskih brazdah Indije. 49-50 Kotagiri, 50-56 Sagoya Thottam (puščava), 65-81 Goa (džungla), 81-87 Nasik (noviciat), po 88 zopet Goa.

KAKO INDIJA SPREJEMA KRŠČANSTVO?

Ivan: Indija se vsak dan bolj zaveda svojega hinduizma, zato postaja misijonsko delo vedno težje. Hinduizem ni toliko vera, ampak bolj starodavna tradicija, ki ureja človekovo življenje od rojstva do smrti. Pojavljajo se fanatične skupine, ki hočejo, da bi hinduizem postal državna vera. Trdijo, da je krščanstvo prišlo s kolonializmom in zanj ni mesta v Indiji. Izročilo pa trdi, da je vesela vest prišla v Indijo s svetim Tomažem, apostolom, ki je za vero v Madrasu tudi umrl. Torej je krščanstvo v Indiji staro skoraj 2000 let in ima zato pravico do obstoja.

Indija ima nad 100 škofij, škofje pa so z nekaj izjemami vsi Indijci. Število tujih misijonarjev je vedno manjše, čez nekaj let ne bo nobenega več. Širjenje krščanstva bo popolnoma na ramah domačinov. Po nekaterih predelih, posebno med plemeni na severovzhodu, Cerkev hitro raste, medtem ko so na jugu spreobrnjenja skoro nemogoča in ponekod tudi z zakonom prepovedana. Pravijo, če si rojen hindujec, ostani hindujec do konca. Delo

Cerkve v teh krajih je, da ohranja in oživlja tiste, ki so že kristjani in pa da po svojih šolah, kjer se vzgaja cvet in prihodnost Indije, po bolnicah in drugih delih usmiljenja, počasi pokristjanja indijsko miselnost.

Ludvik: Indija kot taka krščanstvo odklanja; oblast kakor tudi hindujske množice. Sprejemljivi so posamezniki in razna plemena, ki niso hinduistična. Spreobračanje le teh h krščanstvu pa oblast načrtno ovira ali preprečuje.

KAJ VAS NAJBOLJ OSREČUJE PRI VAŠEM MISIJSKEM DELU?

Ivan: Dejansko se Cerkev v Indiji širi kljub toliko oviram, to gotovo daje misijonarju občutek zadovoljstva. Mladi rod duhovnikov in redovnikov je veliko bolj goreč pri širjenju božjega kraljestva, kot so bili pred stoletji, ko je Cerkev takorekoč živela v "getu" in se je malo širila iz centrov, ki so jih ustanovili sv. Tomaž, sv. Frančišek Ksaverij in drugi.

Ludvik: Kratkotamo Jezusovo naročilo: "Pojdite in učite vse narode" in pa služba Njemu v njegovih najmanjših in zapuščenih, posebno malih.

KAJ BI REKLI NAŠI MLADINI, KI IMA VSEGA DOVOLJ, CELO V IZOBILJU, VČASIH PA DVOMI O SMISLU VSEGA, TUDI ŽIVLJENJA?

Ivan: Mladi so po naravi dostopni za ideale. Treba jim jih je predstaviti v pravi in privlačni luči. Ideal, ki bi ga jaz svetoval, bi bil na kratko tak: del svojih sposobnosti, naporov in dobrin brezplačno poda-

riti tistim, ki tega potrebujejo. Srce, ki se odpira bližnjemu, se odpira tudi Bogu. Ta zavest, da so nekemu potrebni, jih bo naredila srečne in jih dvignila iz okovov materializma k višjim ciljem.

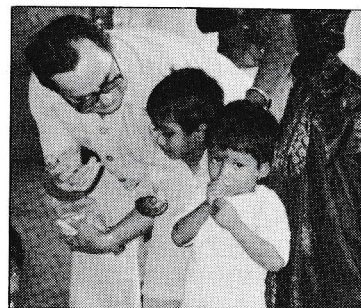
Ludvik: Sreča, veselje in zadovoljstvo človeka ni v izobilju gmotnih dobrin, ampak v razdajanju samega sebe potrebnim, tistim na robu družbe, ki ne čutijo ne človeške in ne božje ljubezni. S tem pa mi sami rastemo v osrečujoči ljubezni do bližnjega in do Boga, ki osrečuje. Čutimo, da smo nekemu potrebni in to nas osvobaja in nam obenem daje smisel življenja.

BO MISIJSKI POKLIC LETA 2000 POTREBEN; KJE IN KAKO?

Ivan: Misijonski poklic bo vedno aktualen, tudi v tretjem tisočletju. Kristusova zapoved: Pojdite in učite... bo še vedno veljala. Morda bo uradnih krstov manj, a Kristusov lik misijonarja bo hindujcu, muslimanu, budistu in brezvercu še vedno simbol božje ljubezni do človeka. Duša, ki gori v ljubezni do Boga bo zmeraj privlačevala in Bog bo delal po njej čudeže.

Ludvik: V Indiji tako s strani katoliške Cerkve ali salezijanske družbe tudi misijonarji niso niti potrebni niti zaželeni. Enako s strani vlade.

T. C.

VRHOVNI PREDSTOJNIK SOTRUDNIKOM

Vrhovni predstojnik g. Egidij Viano se je 24. septembra 1989 na Rakovniku srečal s skupino sotrudnikov. Pogrešal je večje število mladih. Spodbujal je navzoče, naj se lotijo dela za božje kraljestvo z don Boskovim ognjem. Po nagovoru je odgovarjal na vprašanja navzočih.

KJE JE SOTRUDNIŠTVO NAJBOLJ RAZVITO IN DEJAVNO?

Salezijanski sotrudniki zelo dobro delujejo na različnih koncih sveta; zelo hitro naraščajo v Južni Ameriki; v Španiji se je skupina sotrudnikov organizirala tako, da se posveča predvsem zakoncem. Leta 1988 so imeli prvi narodni kongres tako imenovanih Don Boskovih ognjiščarjev. Zbralo se je osemsto parov zakoncev. V soočenju s potrošniško miselnostjo so razumeli, da vzgoja otrok peša, posebej, če ni jasne usmerjenosti. Sotrudniki v Italiji so se zelo dobro organizirali za pomoč po župnijah in v mladinskih centrih. Močno se širijo tudi na Poljskem in pomalem povsod. Sotrudnik je tisti, ki je poln duha in dela sv. Janeza Boska. Biti salezijanski sotrudnik ni predvsem pripadnost kaki organizaciji. Sotrudnik je prost in deluje tam, kjer hoče in kjer more. Združenje sotrudnikov pa vam omogoča, da se prepojite s tem duhom, potem pa delujete tam, kjer morete.

KAKŠNE SO PO SVETU RAZMERE ZA RAZVOJ SOTRUDNIŠTVA?

Težko je primerjati, ker so okoliščine sila različne. Na splošno je v deželah realnega socializma marsikaj težje; tu je morda manj zunanje dejavnosti, precej pa dobro organizirane dejavnosti na skrivaj. Težko je reči, kdo dela bolje in kje. Na Češkoslovaškem salezijanci uradno niso obstajali, pa zelo dobro delujeta dve inšpektoriji, ki imata vsako leto kar precej poklicev. Vidite, na zunaj jih ni videti, vidijo pa se sadovi. To nas preseneča. Vidimo namreč, kako deluje Sveti Duh. Tako je težko narediti načrt in reči: Delajte tako in tako! Vsakdo se mora ustvarjalno znajti glede na okoliščine. Okoliščine pa je težko primerjati. V vsakih okoliščinah je mogoče živeti salezijanski poklic pristno in rodovitno.

KAKO PA JE Z LITERATURO SALEZIJANSKIH VIROV?

To je za vse zelo pomembno, tudi za salezijance. Ustanovitelji družb so kot vzorec, ki ga je poslal Bog, da bi ga mnogi posnemali.

Da bi pa spoznali ustanovnika, moramo brati, poznati moramo zgodovino, potrebno je poznati du-

hovnost. Ker je največ knjig s tega področja v italijansčini, morate drugi pač prevajati. Potrebno je začeti s prevodi bistvenih stvari, z viri. Zame kot za vrhovnega predstojnika, ko potujem po svetu, je nakaj najlepšega videti, kako med različnimi narodi in kulturami cveti milostni dar don Boskove karizme. Da bi spodbujali to rast, potrebujemo pripomočke. Ko so škofje Ukrajine bili na sinodi, jih je sprejel tudi papež Janez Pavel II. Tajnik sinode je Sapelak. Papež mu je rekel: "Vi ste redovnik?" "Da." "Torej ste iz reda sv. Bazilija." "Ne, sem iz don Boskovega reda." Kako je to mogoče, kako je don Bosko prišel v Ukrajino? Pa ne le v Ukrajino, ampak tudi v Belorusijo, Estonijo, Litvo, Georgijo, na Poljsko, k vam...? Vse to so kraji, ki jih don Bosko ni poznal in ni govoril njihovega jezika! Kako to? To dokazuje, da gre za karizmo, ki jo svet potrebuje, kajti gre za zelo pomembno poslanstvo. Torej moramo storiti vse, da ta karizma zaživi. Eno od sredstev, da bi rasel don Boskov duh, je prav poznanje literature!

KAJ MENITE GLEDE NOVIH MOŽNOSTI V SLOVENIJI?

Bojevati se morate proti pasivnosti in nezaupanju. Zbuditi se morate, slovenski kristjani, velikani. Bistvena stvar pa je vzgoja: duhovna, strokovna, salezijanska. Razmišljati morate o vseh stvareh, ki jih ponuja družbeni trenutek. Morate se tudi poklicno usposobiti predvsem na področju vzgoje, da boste mogli delati za mlade in jih razumeti. To seveda zahteva leta. Zmagal bo tisti, ki bo prvi začel. Imate sposobne ljudi, zato začnite takoj!

(naprej prihodnjič)

HVALA, DON RINALDI

29. aprila 1990 je bil še posebej dan veselja za 350 don Boskovich prostovoljk, ki so prišle v Rim na beatifikacijo Filipa Rinaldija. Njega je razsvetlil Sveti Duh in ga vodila materinska navzočnost Marije, da je postal ustanovnik naše ustanove. Zastopnice so prišle z vsega sveta, tudi iz vzhodnoevropskih držav.

Prazničnega razpoloženja niso mogle skaliti zamude vlakov in letal. Napočilo je tisto nepozabno jutro 29. aprila. Trg svetega Petra je bil nabito poln; nam se je zaradi posebnih okoliščin zdel še posebno čudovit.

Na stopnišču pred baziliko je bil postavljen oltar za somaševanje, ki ga je vodil sveti oče; med somaševalci je bil tudi vrhovni predstojnik salezijancev g. Egidij Viano. Z oken pročelja so visele "preproge" s podobami novih blaženih, med njimi Filipa Rinaldija. Z očmi vere smo gledale duhovno podobo našega ustanovitelja, ki nam govori o junaškem apostolskem delu in salezijanski svetosti. Ne najdemo besed, s katerimi bi lahko izrazile globoko ganjenje, ko je sveti oče razglasil: "Na željo vaših bratov in mnogih vernikov... razglasamo v moči apostolske službe, da se božji služabnik Filip Rinaldi odslej imenuje blaženi; njegov praznik se naj slavi 5. decembra!" Potem je eden od somašnikov v evharistični molitvi imenoval našega ustanovnika med izvoljenimi in svetimi.

Naj navedem nekaj misli iz homilije papeža Janeza Pavla II. o novem blaženem: Rinaldijev poklic se je rodil iz srečanja z apostolom

mladih, don Boskom, ki ga je poslal na pot duhovništva in redovništva. Predvsem kot vrhovni predtojniki je posnemal don Boskove kreposti in duhovne poteze v toliki meri, da so ga imeli za njegovo živo podobo. Goreč v ljubezni do Cerkve, je v njej pospeševal prenovo predvsem v vzgojo duhovnih poklicev, še zlasti misijonskih.

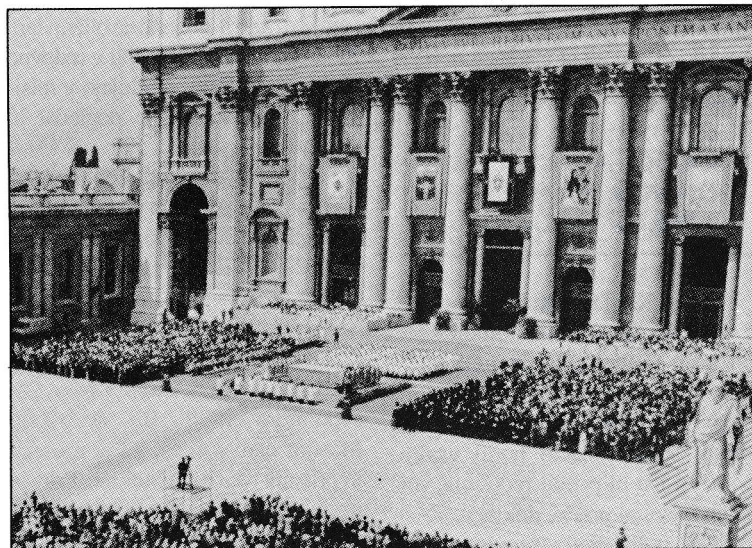
Zavedal se je pomena laikov, zato je Rinaldi skrbel za njihovo organizacijo in duhovno vzgojo, sledeč pri tem sodobne kriterije. Dekliški oratorij pri hčerah Marije Pomočnice v Turinu, ki ga je on

vodil, je postal tako center novega gibanja za prenovo družbe. V pristnem ozračju vere, ki je tu vladalo, je vzkliko posebno seme "posvečenega življenja v svetu" se razvilo v laično ustanovo don Boskovich prostovoljk, ki je danes močno navzoča v Cerkvi na vseh kontinentih sveta.

Ob uradni akademiji v čast novemu blaženemu na salezijanski univerzi, ki so se je udeležile zastopnice prostovoljk, smo druge v dvorani zavoda Srca Jezusovega pri postaji Termini organizirale praznik veselja z naslovom "Hvala, don Rinaldi"! Pestrost različnosti kultur, jezikov in barv se je zlila v skupno hvalnico Bogu za novega blaženega in za dar poklica don Boskovich prostovoljk.

Odšle smo z nepozabnimi doživetji na svoje domove, da bi vsaka na svojem področju nadaljevala apostolat služenja in ljubezni, sedaj tudi po priprošnji in pod varstvom novega blaženega - Filipa Rinaldija. Naj blagohotno spremlja ustanovo don Boskovich prostovoljk tudi v naši domovini in jo blagoslovi z novimi poklici!

DBP

SOBRAT POMOČNIK - MISIJONAR

Pestrost duhovnih poklicev je velika. Med drugimi je tudi poklic redovnika - laika, pri salezijancih sobrata pomočnika. Tokrat se nam predstavljata misijonarja, ki že 43 let svoj poklic sobrata pomočnika živita kot misijonarja v Indiji. To sta g. Ludvik Zabret iz Topol pri Mengšu in Ivan Kešpret iz Lokovice pri Šoštanju.

KAKO DOŽIVLJATA SVOJ POKLIC SOBRATA POMOČNIKA V SALEZIJANSKI DRUŽBI?

Ivan: Kot sobrat pomočnik, član salezijanske družbe, sem srečen. To je poklic, ki me približuje Bogu in v njem lahko uveljavljam svoje sposobnosti in razvijam svoje talente. Večkrat sem že rekel, če bi moral izbirati poklic še enkrat, bi še vedno želel biti salezijanski sobrat pomočnik.

Ludvik: Svoj poklic doživljam v veselju in zadovoljstvu, ker Bog na poseben način blagoslavlja moj apostolat, da je uspešen; zato sem povsod dobrodošel in zaželen.

KAKO, DA STA SE ODLOČILA ZA POKLIC SOBRATA POMOČNIKA - LAIKA?

Ivan: Kot fant sem bil zaposlen v trgovini. Kot vsi mladi ljudje sem bil poln življenja, poln tudi mladostnih napak, ki se pri 17 letih pojavljajo. Imel sem vero, a k maši zaradi službe nisem hodil vsako nedeljo. Da bi postal redovnik, mi še na misel ni prišlo, dokler...

Na poti pred trgovino sem

večkrat opazil mladega frančiškana, ki je zbrano šel proti bližnji farni cerkvi. Nikoli nisem z njim govoril, niti videl kakega sijaja okrog njegove glave, a nekaj mi je reklo, da je ta človek boljši od mene. Zaslíšal sem nek notranji glas, ki mi je rekel: Zakaj še ti ne postaneš tak, bliže Bogu? Kar ustrašil sem se. Da bi postal redovnik in se odpovedal vsemu, kar mlademu človeku ponuja svet, to pa ne! Hotel sem potíšati ta notranji glas, a se je vračal in postajal vedno močnejši. Nekaj me je vabilo k zakramentom, kar je hrepenenje po božji bližini v meni še povečalo.

Po enem mesecu notranjega boja sem vse razkril kaplanu na bližnji fari. Rekel sem: Rad bi vstopil v redovno družbo, katere člani delujejo v misijonih. Prijazno me je pogledal in svetoval salezijance.

Odpovedal sem službo in odšel domov, da pripravim vse potrebno. S strani staršev ni bilo nasprotovanja. Oče je modro pripomnil: Ne silimo, ne nasprotujemo. Kakor si boš postlal, tako boš ležal! In znašel sem se pred vrati zavoda na Rakovniku z malim kovčkom v roki, 24. septembra 1938. Bil je trikrat Marijin dan: sobota, 24. v mesecu in praznik Marije rešiteljice. Prav je imel Janez Bosko, ko je rekel, da je Marija tista, ki nas pripelje v salezi-

jansko družbo. Hvala ti, Marija, za ta veliki dar!

Ludvik: Ne morem reči, da sem se prav zavestno odločil za poklic sobrata pomočnika. Odločil pa sem se sam, brez dovoljenja staršev sem šel prosit na Rakovnik za sprejem. Ko sem bil sprejet, sem obvestil starše. Ko danes gledam nazaj, sem prepričan, da me je od vsega začetka vodila božja previdnost.

KAJ BI REKLA SLOVENSKIM FANTOM GLEDE POKLICA SOBRATA POMOČNIKA?

Ivan: V Madrasu smo za neki red tiskali malo knjižico s tole temo: Želiš postati arhitekt, upravitelj šole, pisatelj itd. in obenem služiti Bogu kot redovnik? Vstopi v našo kongregacijo!

Jaz bi to malo obrnil in svetoval salezijancu duhovniku in pomočniku: Želiš služiti Bogu kot dober salezijanec, kot dober redovnik in kot tak biti na razpolago Bogu in ljudem za kakršno koli delo? Prvo in glavno je biti dober redovnik, biti kar najintimneje združen z Bogom.

Pred Bogom smo vsi kot igralci na odru, vsi enako vredni. Priznanje bo dobil tisti, ki bo svojo vlogo bolje igral, pa naj bo to vloga kralja ali pa služabnika. Bog nas bo nagradil po ljubezni, s katero smo delali za njegovo slavo.

Zato naj bi bilo za vse nas pravilo: Najprej globoko veren salezijanec in šele potem duhovnik ali sobrat pomočnik!

Ludvik: Če kdo želi iti na redovniško pot sobrata pomočnika, mora biti pripravljen na vse. Če ne pride zaradi evangelija (Jezusa) in njegove obljube: "Če hočeš biti velik, bodi služabnik vsem", se mu bodo tla kmalu zamajala.

DUHOVNE VAJE ZA SOTRUDNIKE

Vse, ki čutite potrebo, da bi se poglobili v don Boskovo duhovnost kot salezijanski sotrudniki, vabimo na duhovne vaje, ki bodo v Želimljem od 12. oktobra (začetek ob 14. uri) do 14. oktobra (sklep ob 15. uri).

- Prijavite se na naslov:
Tone Ciglar
Rakovniška 6, p.pl 4
61108 LJUBLJANA
tel.: 061/217-406
- Dodatna navodila bodo prijavitelji dobili po pošti. Prijavite se vsaj do konca septembra!

JESENSKI ROMARSKI SHOD IN OBLETNICA POŠVETITVE NAŠE CERKVE NA RAKOVNIKU

SOBOTA, 8. SEPTEMBRA

- dopoldne sv. maše kakor ob nedeljah
- ob 18.00 molitvena ura za družine
- ob 19.00 sv. maša z zakonci jubilanti
- izročitev naših družin Mariji

NEDELJA, 9. SEPTEMBRA

- sv. maše bodo kakor ob nedeljah
- popoldne ob 14.30 vodi bogoslužje g. Janez Mirtek, ki bo prejel misijonski križ za delo v diaspori
- pri sv. maši sodelujeta salezijanska misijonarja g. Ludvik Zabret in g. Ivan Kešpret.
- po slovesnosti misijonsko predavanje v dvorani.

"Marija, pomagaj nam sleherni čas,
na tebe ozira se vsak izmed nas..."

ŽELIMLJE - SREČANJA ZA FANTE

- od 16. do 18. novembra
- od 23. do 25. novembra

- Srečanja so namenjena za fante od 6. do 8. razreda. Začetek vedno prvi dan ob 18. uri in zaključek zadnji dan s kosilom.
- Direktni avtobus iz Ljubljane za Želimlje pelje ob 15.30 (štev. 15 ali 16).
- Prijavite se na naslov:
DOM DUHOVNIH VAJ,
Želimlje 46,
61292 Ig, (tel. 061/662-426).

Spoštovani prečastiti gospod!

Bog Vam povrni za poslani Salezijanski vestnik, ki ga z veseljem prebiram že veliko let! Kje so tisti časi, ko so moja mama prejeli ta časopis v Dražgoše? To je že sedemdeset let. Po zgledu mame smo otroci ostali zvesti častilci Marije Pomočnice in sv. Janeza Boska. Moja leta so se že nagnila proti pozni jeseni, a vseeno hočem ostati sotrudnica do smrti.

Želim Vam veliko blagoslova v Vašem delu za dušni blagor vernikov. Še naprej se priporočam za Vaš Vestnik in prosim blagoslova in spomina pri sveti daritvi.

Spoštljiv pozdrav

s. Marija Ramovš.

Spoštovani gospodje salezijanci!

Pošiljam Vam za oltar, ker sem se Mariji zaobljubila, da bom darovala. Meni so se stemnile oči. Prišla mi je misel na rakovniško Marijo. Sem jo kar prosila, naj me ozdravi. Sedaj spet vidim. Šla se bom osebno zahvalit. Ker pa nisem mogla dobiti prevoza, se pisno zahvaljujem Mariji in darujem za njen oltar in za Vestnik.

Cilka Šket

Spoštovani!

Danes sem z veseljem prejela Salezijanski vestnik. Hvala Vam za Vaš trud. Tako prisrčno ga uredite, da ga vsi radi vzamemo v roke, saj je v njem na kratko veliko povedanega.

Vedno se v stiski obračam na Rakovnik k Mariji in jo prosim za pomoč. Pred desetimi leti sem imela sina na operaciji srca, starega 22 let. Po operaciji mu je temperatura vsak dan naraščala. Ko sem ga obiskala vsak možen obisk, me po sedmih dneh ni več prepoznal, ker se mu je že bledlo. Ko sem prišla domov, sem vso noč molila in prosila rakovniško Marijo, naj mu pomaga. Zjutraj sem telefonirala v bolnišnico in vprašala, če je sploh še živ. Sestra pa je rekla, da mu je bolje. Kljub temu, da se mu je rana lepo celila, je tisto jutro počila in se je ven izlilo veliko gnoja. Temperatura je začela padati. Takoj sem se odpeljala na Rakovnik, dala za sveto mašo v zahvalo, nesla sem svečo v lurško votlino in odšla v bolnišnico k sinu, ki se mi je prijetno nasmejalo. Sedaj živi doma, ima dva otroka in ženo, dela v Ljubljani na računalniku in tudi doma prime za vsako težko delo.

24. januarja 1990

Julka Lavrih

Spoštovani gospodje!

Lepo Vas pozdravljam iz semiške fare na Dolenjskem. Napišem Vam, kako sem nabirala denar za Vašo cerkev na Rakovniku. Bila sem stara dvanajst let, ko sem začela, potem sem pa nabirala, dokler cerkev ni bila gotova. Denar pa sem nosila neki gospe, k eni teti, da ga je Vam poslala. Mogoče imate še kje tisto teto zapisano; pisala se je Katarina Sepahar. Poglejte!

Ana Simonič

Spoštovani!

Božjemu Srcu Jezusovemu in Mariji Pomočnici se prav iz vsega srca zahvaljujem za večkratna uslišanja in velike milosti, ki sem jih prejela v velikih preizkušnjah, v boleznih in v božjem varstvu.

Vsem priporočam, ki so v velikih težavah, v bridkosti in boleznih, naj se zatekajo k Mariji Pomočnici po pomoč z zaupanjem in bodo prejeli obilo milosti in uslišanje. Za prejete milosti pa se je potrebno tudi zahvaliti.

Mariji Pomočnici prav iz srca hvaležna

Ivanka Mrzel.

Spoštovani gospod!

Oprostite moji pisavi, ker se mi roke tresejo, ampak ne od pijače, pač pa od strahu med vojno, ker sem bolj v hribih doma. Moja mama je bila zelo verna žena in je mene vzela s seboj na Rakovnik, ko sem še hodila v šolo. Ko je bilo na Rakovniku še polno fantov in so vsako leto ob koncu šolskega leta naredili veliko razstavo tega, kar so se čez leto učili. In to so šuštarji, krojači, mizarji, malarji, električarji, kaj vem, dobro pa vem, da je bila velika dvorana in vse polno razstavljeno.

Leta 1938 sem prišla v Ljubljano učiti se za šiviljo. Tudi moja teta je bila verna ženska. Vsako nedeljo v mesecu smo šle v Lihenturen (tam so imele sestre lepo kapelo kot v raju); drugo k uršulinkam, tretjo k Srcu Jezusovemu in zadnjo na Rakovnik. Shod smo imeli pod cerkvijo, kjer sta bili dve kapeli. To je bilo zame najlepše v življenju.

Leta 1941 se je začela vojna in sem morala domov, ko so mama prišli pome. Po vojni vedno najrajši pridem na Rakovnik, ker je zame najlepša božja pot.

Prejmite pozdrave od Vaše sotrudnice

Marije Zarnik.

*Spoštovani gospod!
Prav pristrčna Vam hvala za poslani Vestnik! Saj ga že prvi dan nisem mogla dati iz rok. Kako je zanimivo, ker poznam več duhovnikov, še posebno starejših, ki so danes že upokojeni na Trsteniku. Bog jih podpiraj v njihovih težavah! Tudi g. Hanželič se nahaja med njimi. Bil je naš spovednik in pomočnik v Sevnici. Bog ga podpiraj.*

Sem zvesta sotrudnica od leta 1933, ko sem bila na priprošnjo Marije Pomočnice čudežno ozdravljena. Zato sem prihajala k njej in k sv. Janezu Bosku. Ali sedaj mi pa moči pešajo; edino v molitev se ji še vedno priporočam, za to ubogo mladino in za grešni svet. Bila sem tudi vpisana v mašno zvezo, pa ne vem, ali še obstaja, ker so med vojno bile pretrgane vezi in še potem. Vas pristrčno pozdravljam, Vam in Bogu hvaležna sotrudnica

Matilda Medvešek.

Dragi bratje salezijanci!

Prejela sem revijo Salezijski vestnik z velikim veseljem. Prebiramo ga z občudovanjem. Veliko je zanimivega za čitati. Naj Vam sporočim, da ljubim Marijo Pomočnico kristjanov. Vsako leto se z otroki udeležimo spomladanskega in jesenskega shoda. Ena od hčera pa rada hodi na Rakovnik na nedeljski sprehod. Cerkev je zelo lepa. Kadar sem v cerkvi, sem srečna. Molim za otroke in zase. Pri don Bosku pa vre iz mojega srca prošnja za dva sinova, od katerih je eden duhovnik, da bi bil svet in goreč za Boga, Marijo in Cerkev.

Iskreno Vas pozkravljam!

Selanova

+ ALOJZ TRATNJEK

* 16. 5. 1910 - + 10. 4. 1990

Živel je v Lipovcih kot kmet in v težkih povojnih letih z veseljem obdeloval zemljo. Moč za delo in vzgojo svojih otrok, katere je vzgajal bolj s svojim zgledom kot z besedami, je zajemal iz molitve, nedeljske maše, zakramentov in čiščenja Marije Pomočnice, kateri se je posebej priporočal v zadnjih dneh življenja, ki so bili polni trpljenja. Na cvetno nedeljo je sin Stanko, salezijanec, ob bolniški postelji opravil sveto mašo.

Pri tej maši je bilo navzočih tudi drugih šest otrok in številni vnuki (21). Kakor je bilo tiho in skromno njegovo življenje, posvečeno Bogu, delu in družini, tako je na veliki torek tudi mirno zaspal.

S. T.

+ ANTON SAJKO

* 16. 5. 1901 - + 18. 4. 1990

Kot kmečki sin je pridno delal doma na kmetiji. Od ustanovitve Orla v Rogaški Slatini je bil v vodstvu tega društva. Vedno so ga vodili krščanski ideali: poštenost, dobrota, ljubezen in veselje. Veliko je igral, predvsem komične vloge. Dolgo časa je bil tudi župan. Ker ni hotel sodelovati z Nemci, je moral v zapor in izgnanstvo. Po vojni pa je spet marsikaj pretrpel, ker je pred vojno delal veliko pri cerkvenih organizacijah. V zakonu so se rodili štirje sinovi in dve hčerki; ena je umrla stara leto dni, sin Vinko pa 22 let star kot salezijski klerik. Sin Andrej pa je salezijanec, sobrat pomočnik. Kot oče je bil globoko veren, strog, dober in potrpežljiv. Globoka vera pa se je predvsem izražala v njegovem veselju in čutu za bližnjega. Vsakemu je rad pomagal, če je le mogel. Rad je podpiral Cerkev in jo odločno branil.

Z globoko hvaležnostjo smo ga pospremili na pokopališče v Rogaški Slatini.

A. S.

+ FRANC PETEK

* 7. 7. 1931 - + 13. 6. 1990

Bil je skrben oče sedmim otrokom, od katerih je Bog poklical hčerko Elizabeto v svojo službo. To mu je bilo v ponos in v veliko tolažbo.

Njegovo življenje je bilo zaznamovano z moralnim in fizičnim trpljenjem: očitki zaradi tolikšnega števila otrok,

težaško delo, smrt 22-letnega sina in nazadnje še bolezen. Vse to je znal prenašati z vdanostjo in globoko vero. Ta se je na poseben način pokazala v zadnjih dneh življenja, saj se je zavestno pripravljaval na končno srečanje z Gospodom; prejel zakramente in zadnji dan prosil člane svoje "Rože", da so pri njem molili rožni venec.

Umril je po petih mesecih hude bolezn. Vstajenja čaka na pokopališču na Melincih.

E. P.

+ MARTIN MLINARIČ

* 29. 9. 1908 - + 27. 7. 1990

Rajnega očeta so k zadnjemu počitku pospremili štirje sinovi, peti, salezijanec, duhovnik in misijonar Jože, pa je vodil pogrebno mašo. Za pogrebom so stopale še tri hčere. Pred vojno je bil dve leti na delu v Franciji, med vojno pa zavzet v Nemčiji. Sam globoko veren, je vedno želel, da bi tudi otroci bili verni. Tudi iz doma za ostarele se je vozil redno k maši, dokler je mogel. Rad je pel, veliko delal, potrpeč in molil. Še nekaj ur pred smrtjo je molil, kot običajno, iz molitvenika. Cel mesec mu je sin Jože prinašal sveto obhajilo. Imel je navado, da je pogovor zasukal drugam ali v pesem, če je kdo v družbi začel opravljati ali grdo govoriti. Najbolj si je vedno želel, da bi se otroci vedno razumeli in si pomagali. Pred letom in pol rajne mame sin Jože ni mogel pospremiti na zadnji poti, zato pa je toliko bolj hvaležen Bogu, da je to milost imel pri rajnem očetu, ki sedaj mirno počiva na pokopališču v Bratonicih.

J. M.

+ ANDREJ HORVAT

* 15. 11. 1903 - + 21. 8. 1990

Rajni oče je s pogumom in vero gledal v življenje, saj se ni bal posredovati življenja devetim otrokom (dva sta umrla kot dojenčka, eden pred nekaj leti). Zgled vere in ljubezni je v dveh sinovih prebudil duhovni poklic, Tonetu in Gustiju. Tone deluje v naši diaspori, v Mužljji, Gusti pa že dolga leta misijonari v Afriki, sedaj v Rwandi. Vse življenje je garal na domači zemlji, ljubil Boga in ljudi. To je garancija, da bo pokopališče v Lipovcih ob vstajenju pričla še enemu življenju, ki se bo nadaljevalo v Bogu vso večnost.

T.C.

KAPELA SV. ANTONA PUŠČAVNIKA NA POKLJUKI

Na Pokljuki, ne daleč od Šport-hotela, je do leta 1945, ko je bila požgana in minirana, stala kapela sv. Antona Puščavnika. Blagoslovljena je bila 13. septembra 1936. Imela je kratko življenjsko dobo. Z bogoslužjem na travniku, ki je bilo 19. avgusta letos, pomeni tudi oživiljanje misli, da bi tam ponovno postavili kapelo. Bila bi naj tudi spomenik ob 200-letnici prihoda Valentina Vodnika za župnika na Koprivnik.

Valentin Vodnik

DRAMILO

*Krajnc! toja zemla je zdrava,
Za pridne nje lega najprava,
Polje, vinograd,
Gora, morje,
Ruda, kupčia,
Tebe rede.*

*Za vuk si prebrisane glave,
Pa čedne nu terdne postave;
Iše te sreča,
Um ti je dan,
Najdel jo boš, ak
Nisi zaspan.*

*Glej stvarnica vse ti ponudi,
Li jemat od nje ne zamudi,
Leniga čaka
Stergan rokal,
Palca beraška
Prazni bokal.
Koprivnik 1794*

Z JEZUSOM SKOZI ŽIVLJENJE

Sliki na zadnji strani Vestnika sta dve od štirih platen novega križevega pota v svetišču Marije Pomočnice na Rakovniku. Obred blagoslovitve smo opravili za sklep Marijinega leta 15. avgusta 1988.

Križev pot je delo akademskega slikarja Tomaža Perka. (Na Rakovniku so še njegove vitraže v stranskih kapelah in nad glavnim vhodom, kakor tudi platni sv. Janeza Boska in sv. Jožefa).

Slike so olje na platnu, vsako v velikosti 430 x 230 cm.

Ta križev pot smo naslovili: Z Jezusom skozi življenje, saj ni samo spomin na dogodke Kalvarije nekoč, ampak je dogajanje, tukaj in sedaj, v katerem ima še vedno središčno vlogo Kristus, v dogajanju pa je soudeležen sleherni izmed nas. Poseben je, kompozicijsko in sporočilno, brez klasično postavljenih - ločenih - postaj, sporočilo pa ga postavlja v naš čas.

Ob priliki bo izšel poseben križev pot kot molitev - razlaga - razmišljanje ob novem rakovniškem križevem potu, kakor ga je upodobil umetnik Tomaž Perko.

VERŽEJ

Po vrsti je to tretja ustanova salezijancev v naši domovini. Profesor bogoslovja g. Franc

Kovačič piše 6. januarja 1908 škofijskemu ordinariatu v Mariboru: "Obitelj Puščenjak v Veržeju - neoženjen brat in tri neomožene sestre - nameravajo celo svoje posestvo, vredno kakih 24.000 kron, izročiti kakemu redu s tem namenom, da ustanovi v Veržeju svojo naselbino... Splošna želja darovateljev je, da se pokličejo Salezijanci, ki bi skrbeli zlasti za vzgojo mladine."

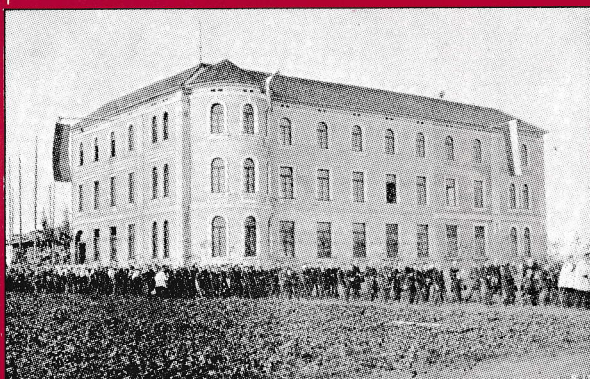
Župan Martin Osterc pa istemu ordinariatu 4. januarja 1910: "Tržani kakor okoličani močno želijo, da se ustanovi v Veržeju salezijanski zavod, ki bi bil trgu in okolici v veliki gmotni in duševni prid. Trška občina pri svojih skromnih sredstvih daruje 1000 K, vrhtega bodo tržani radi dali brezplačno posebno vožnjo, pesek i.t.d. za stavbo."

20. avgusta 1911 so blagoslovili temeljni kamen, 27. oktobra 1912 pa zavod. Blagoslovil ga je lavantinski škof dr. Mihael Napotnik. "Danes sem blagoslovil Marijin dom ali Marijanišče, v katerem se bo deška mladež podučevala v obče koristnih predmetih in vzgojevala v krščanskem življenju."

1. Družina, ki je celotno domačijo s posevstvom darovala salezijancem. Puščenjakova hiša v Veržeju (sedaj župnišče).

2. Začetek Marijanišča je bil veličasten. Napovedovali so se novi časi za mladino in preprosto ljudstvo Veržeja in okolice. Ob blagoslovitvi Marijanišča 27. oktobra 1912.

3. Marijanišče je vse od začetka obstoja služilo vzgoji mnogih generacij mladih, ki so postali salezijanci ali dobri člani naroda. Prvi gojenci Marijanišča s predstojniki.

4. Salezijanci smo veseli vsaj tega, da je zavod tudi po nacionalizaciji dolga leta služil vzgoji mladine in tako ohranil prvotni namen. Kaj pa sedaj? Nov dom ob starem Marijanišču.

5. Dragoceno svetinjo, kip Marije Pomočnice, ki je bil v zavodski kapeli, Verženci ljubosumno hranijo v župnijski cerkvi in ga za praznik Marije Pomočnice nosijo v procesiji. Procesija za Marijo Pomočnico 1990.

